

12^e JAARGANG N° 26 — 9 SEPT. 1932

LOSSE NUMMERS 15 CENT

OPLAGE BOVEN 90.000 EXEMPLAREN

DIE STAD

GEÏLLUSTREERD WEEKBLAD

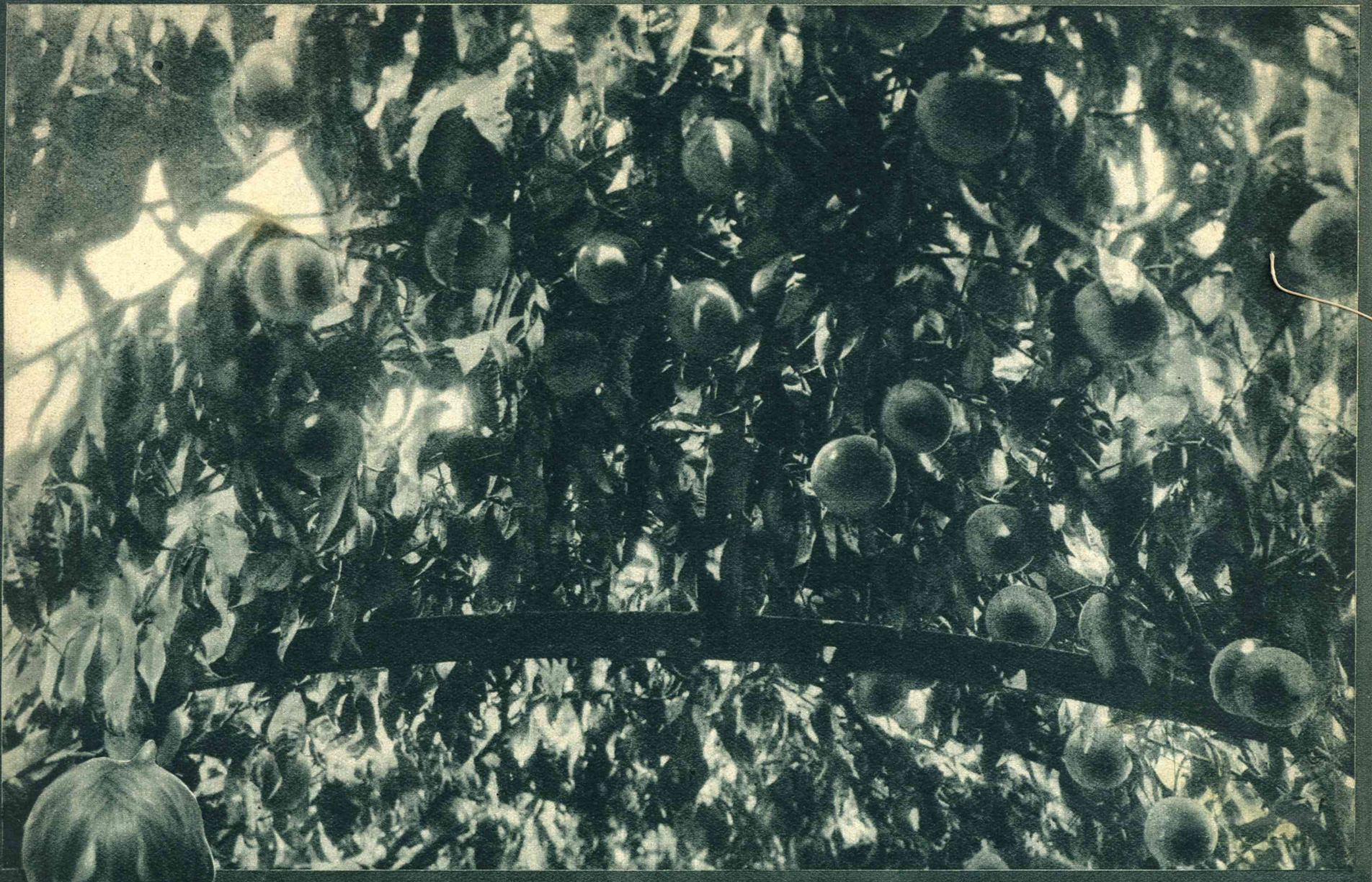
VERSCHIJNT DES VRIJDAGS

AMSTERDAM

REDACTIE EN ADMINISTR.
N.Z. VOORBURGWAL 262
TEL. INT. 33170 GIRO 97946

DE MARKER.....

Westlands Sappige

Zoo'n volle kas met zware, oude perzikboomen levert voor den leek 'n onbeschrijflijk weelderigen aanblik.

Wat 't Westland praesteert in de meloenen-cultuur, daarvan laat deze trotsche tuindersdochter 'n respectabel staaltje zien.

In een kleine dorpsherberg staat een biljart — oud en mishandeld. Op het verschoten en verscheurde groene laken prijken mandjes met spinazie, sla en peentjes — wrakke kistjes met prachtige peren of blozende appelen. En verscholen in een hoekje rusten eenige zacht-donzige perziken in een oud sigarenkistje.

Om het biljart heen dringen de kooplieden uit de stad. Critisch bekijken zij de bossen peen of woelen met de handen in de frisch-groene spinazie. De kweekers zitten rond de tafeltjes te praten of staan zwijgend toe te kijken. Het is vol en benauwd in de gelagkamer; men kan er den blauwen sigarenrook snijden.

Boven het geroezemoes uit klinkt af en toe een rauwe kreet uit den mond van een man, die bij het biljart staat. Wat hij roept, is voor leeken onverstaanbaar, maar de kooplieden begrijpen hem. Nu en dan brult er een 'n antwoord en dan verdwijnt er een mandje of een kistje van het biljart.

Zóó begon, veertig jaar geleden, in het Westland de veiling van groenten en fruit....

Primitief? Dat lijkt het ongetwijfeld in dezen modernen tijd, nu wij overal in het Westland groote en goed-geoutilleerde veilingbedrijven vinden. Maar in dat dorpsche gedoe zat de kiem van Westlands grootheid. Uit de veiling op het afgetakelde biljart is de organisatie geboren, die deze tuinbouwstreek beroemd heeft gemaakt.

Veilen is niets anders dan georganiseerd verkoopen op een centraal punt. Nu het veilen veertig jaar oud is, klinkt die omschrijving erg eenvoudig. De kwestie was toentertijd alleen maar: op de gedachte te komen en het veilen systematisch uit te voeren. Het is de verdienste van den Westlandschen tuinder, dat hij de macht van het systeem heeft begrepen en benut. Het resultaat daarvan is geweest, dat binnen het tijdsbestek van een halve eeuw de veilingen zijn gegroeid tot

Wagen na wagen met de sappigste groenten en vruchten wordt op de veiling voorgereden langs de koopersbanken en in een ommezien door handelaars en exporteurs weggekocht.

Weelden

uitgestrekte bedrijven met eigen havens, spoorwegemplacements en parkeerterreinen, waar jaarlijks voor miljoenen guldens wordt omgezet.

Nadat het systeem van den gecentraliseerden verkoop der producten was doorgevoerd, is er een voortdurende wisselwerking geweest tusschen de ontwikkeling van den tuinbouw en den groei der veilingen. Dat is eigenlijk heel natuurlijk: zusje en broertje zijn samen groot geworden.

De zoete vrucht.

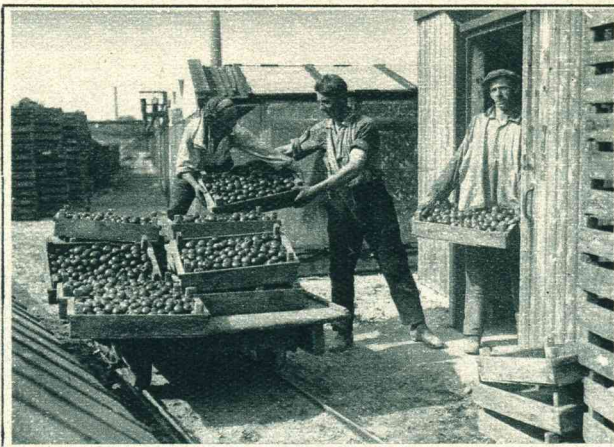

land centraal ingekocht en over de veilingen gedistribueerd.

's Morgens bij het eerste zonnegloren is de tuinder reeds in zijn kassen en warenhuizen bezig met het plukken van de rijpe druiven, tomaten, perziken en andere heerlijkheden, welke in den avond van denzelfden dag ergens ver in het binnenland in de etalage van een fruithandelaar prijken of in spoorwagon en bootruim op weg zijn naar den vreemde. Na het plukken worden de vruchten op den tuin gesorteerd (het sorteren van tomaten geschiedt in vele tuinen machinaal) en vervolgens op de voorgeschreven wijze verpakt. Dan gaan de kisten per schuit of per as naar de veiling. Nog een typisch gevolg van den streng doorgevoerden centralen verkoop is het feit, dat bij nagenoeg alle veilingverenigingen de tuinder vrijwillig de verplichting op zich heeft genomen, alle door hem gekweekte producten ter veiling aan te voeren.

Aan de meeste veilingen worden de kisten overgeladen op roltafels — een gemakkelijk hanteerbaar voertuig.

De juist gekleurde tomaten worden uit de warrelige struiken in de volle kassen geplukt

.... en per lorrie naar de pakschuur vervoerd om daar gesorteerd en voor de veiling verpakt te worden.

Het veilen gaat zeer snel en ordelijk; terwijl het personeel nog bezig is, de transactie te noteeren, is de wagen reeds weggereden en komt de volgende naar voren. Weer draait de wijzer — stopt; het lichtje gaat branden. De partij is verkocht. Volgende wagen!

Zoo herhaalt zich het werk urenlang en elken dag weer, van het vroege voorjaar tot diep in den herfst, aan twaalf veilingen in het Westland. Het verveelt den toeschouwer nooit, want hij voelt, dat hier het hart klopt van een intensief werkend organisme — den Westlandschen tuinbouw. De hoeveelheden aldus verkochte groenten en fruit stijgen — tot zij jaarlijks bij miljoenen kilo's geteld kunnen worden.

De handelaars en exporteurs hebben op het veilingterrein hun pakloodsen, waar de partijen voor verzending gereed gemaakt worden. Zwaar

De oogst van den morgen wordt aangevoerd ter veiling te Poeldijk.

De veiling heeft aan den tuinder de handen vrij gegeven. Hij behoefde zich niet meer te bekommeren om den verkoop van zijn producten, doch kon zich geheel toelagen op zijn bedrijf, dat hij tot groote hoogte heeft weten op te voeren. De kassen en warenhuizen zijn gekomen — eerst zonder en later met een centrale verwarming. Nieuwe teelten zijn ingevoerd — oude cultures verbeterd en veredeld. De tuinder kon *tuinder* zijn in den werkelijken zin van het woord. Hij brengt zijn product aan de veiling en is overal af. Later, als in den winter de natuur slaapt en 't stil is in den tuin, bekijkt de kweeker in de vergaderingen van z'n veilingvereniging ook zijn veilingapparaat en de menigvuldige problemen, verbonden aan den verkoop en afzet van hetgeen hij produceert.

Want dat is het opmerkelijke van de Westlandsche veilingorganisatie: het gansche bedrijf is door de tuinders gesticht en wordt bestuurd door hun vakgenooten, die zich vrijwillig belasten met de leiding. Alleen voor de administratie is er vast personeel.

De veilingverenigingen werken ook niet elk op eigen houtje: zij zijn op hun beurt georganiseerd in federatief strekelijk verband — in den Bond Westland, die, sedert jaren onder voorzitterschap van den eminenten heer Jan Barendse, de groote lijnen aangeeft en den Westlandschen tuinbouw als een geheel bestuurt.

Organisatie is het parool van het Westland. Er zit systeem in de veilingen — er is regelmaat in den afzet der producten. Er is zelfs eenvormigheid in de wijze, waarop de druiven en tomaten worden gesorteerd en verpakt. De bekende kistjes met het opschrift „Westland-Holland”, welke de vriendelijke lezer op den wagen of in den winkel van zijn groentenman ziet, worden door den Bond West-

Wat er dagelijks zooal staat te wachten als de verkoop aan een der twaalf Westlandsche veilingen begint.

De plaats van verkoop in het veilinggebouw is overal gelijk; elke koopman heeft zijn vaste plaats in de amphitheatersgewijze gebouwde banken, die genummerd zijn. In den lessenaar voor de bank zit een drukknopje, dat correspondeert op een nummer van de wijzerplaat van het afmijntoestel.

De wagen met producten wordt tusschen de banken en het afmijntoestel gereden. De verkoper brengt het toestel in beweging: de wijzer draait langs de in een cirkel geplaatste getallen. Plotse-ling stopt het instrument b.v. op nummer 55 en tegelijkertijd gaat achter een der nummers op de wijzerplaat een lampje branden — neem aan achter No. 84. De koopman op plaats 84 heeft dan de partij afgemijnd voor 55 centen per eenheid

beladen vrachtauto's gaan in snel tempo naar de havenplaatsen om de buitenlandsche bootverbindingen te halen of trekken naar de markten in binnen- en buitenland. En tot diep in den nacht klinkt in 't Westland het eentonige gedender van de volgepakte spoorwegwagens, die de smakelijke voortbrengselen van den rijken Hollandschen bodem wegbrengen — de wereld in.

ANTON HARTMAN.

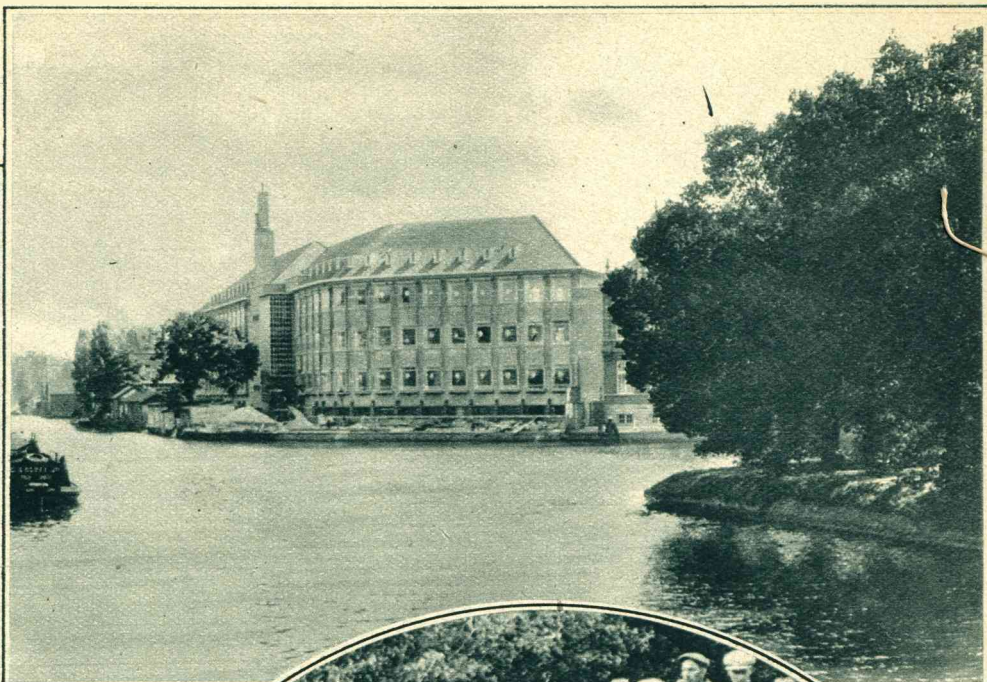
Zoo zwaar weegt Westlands overloed.

Het Centraal Tooneel gaf in de Amstelstraat een zeer geslaagde opvoering van „Domino”, een comédie van Marcel Achard. Joh. Kaart en Mary Dresselhuys in een der scènes.

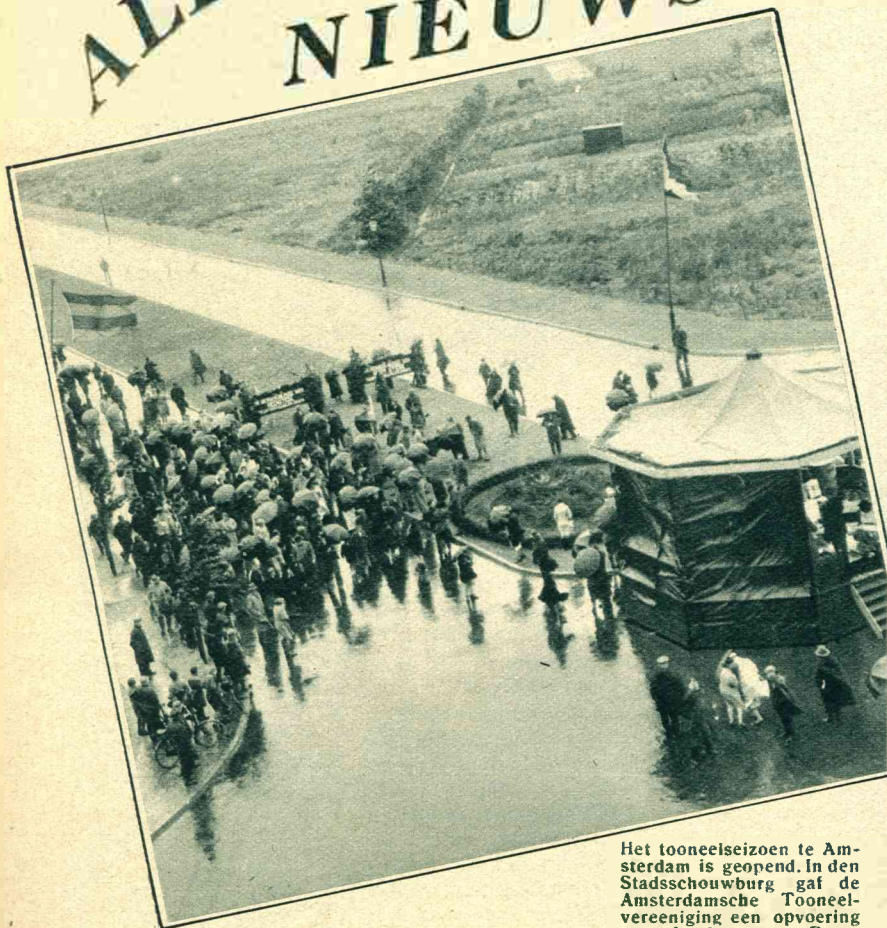

Aan de Achtergracht te Amsterdam wordt thans het nieuwe scheikundige laboratorium voltooid. Een foto van het in aanbouw zijnde instituut.

De Poolse oorlogsinvalide David Morgen en zijn beide dochttertjes, die zoo tragisch verongelukten op den Haarlemmerweg, zijn op de Israëlitische begraafplaats aan de Amsterdamsche Vaart onder algemeene deelneming ter aarde besteld.

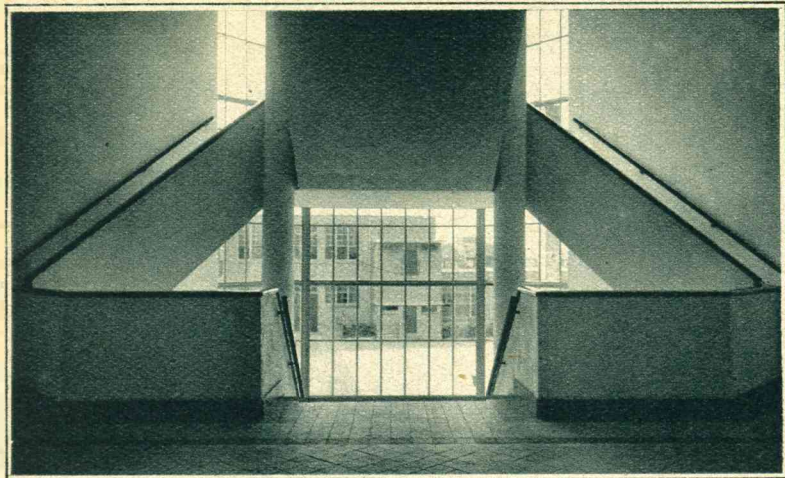
ALLERLEI NIEUWS

Te Heemstede had in den stroomenden regen de opening plaats van de Heemsteedsche Dreef, een weg, die een onderdeel vormt van de nieuwe verbinding Haarlem—Utrecht.

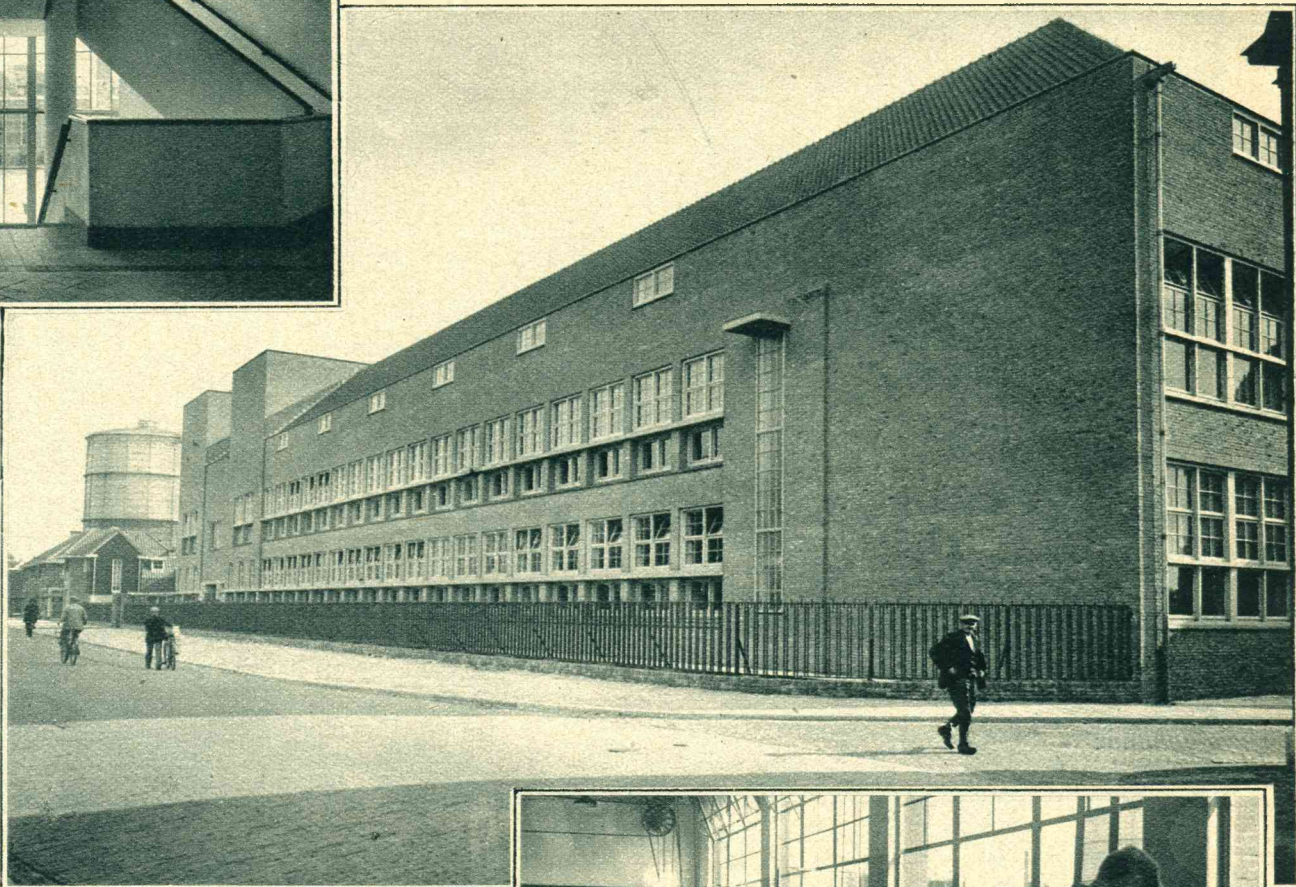
Het tooneelseizoen te Amsterdam is geopend. In den Stadsschouwburg gaf de Amsterdamsche Tooneelvereniging een opvoering van „In de groene Papegaai”, door Arthur Schnitzler. De voorstelling, welke gevolgd werd door een éénacter van Shaw had veel succes.

Het trappenhuis.

nieuwe Ambachtsschool

De nieuwe Ambachtsschool aan de Westzijde.

ZAANDAMS

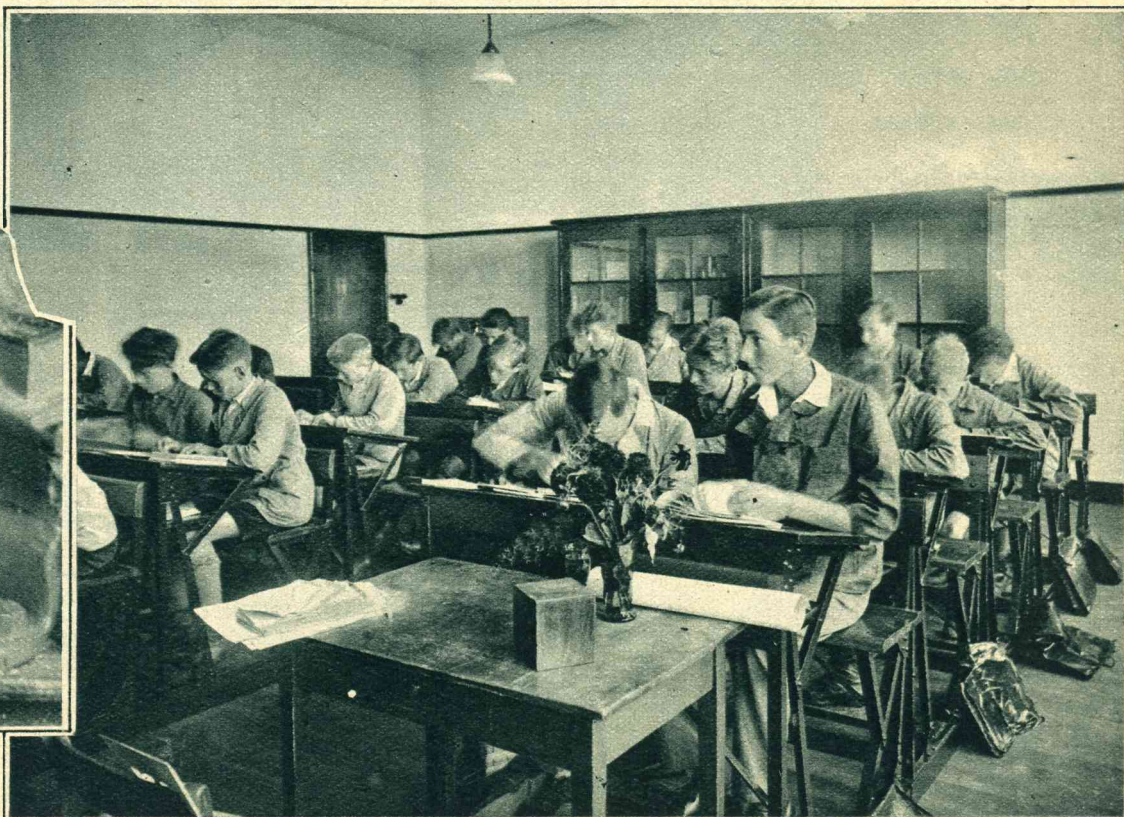
De Zaanstreek heeft in de nieuwe Centrale Ambachtsschool te Zaandam een nieuw en nuttig sieraad gekregen. Zaterdag j.l. is de school in aanwezigheid van tal van autoriteiten geopend en onmiddellijk daarna in gebruik genomen. Wij reproduceeren op deze pagina enkele foto's, welke een goed beeld geven van het fraaie schoolgebouw en niet minder van de bedrijvigheid, welke er heerscht.

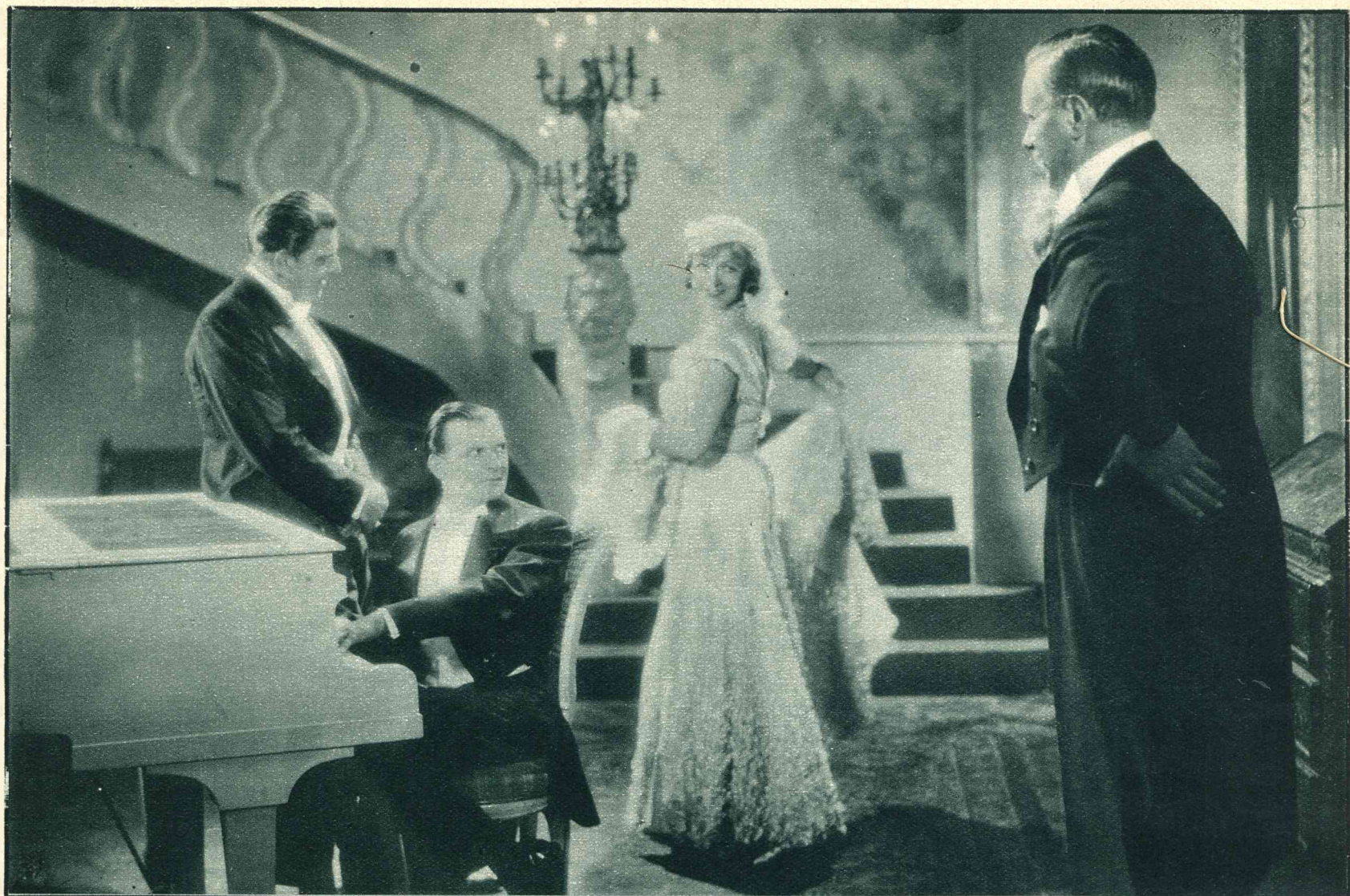
In de metaal draaijerij.

De jonge smid.

Theorie-les.

Op het feestje in den huize van den Baron, maar Erika (Lya Mara) al de accoorden van haar liefstalligheid opent.

Het Vriendinnetje

Een stille genietster.

Aan den haak
geslagen!

Erika, als de zeer ge-
maardeerde helpster
in de parfumeriezaak.

van Mijnheer

Wanneer een zeer rijk man op een meisje verliefd is en zijn vriend, die ontdekkingsreiziger van beroep is, laat zijn oogen ook op het aanvallige wicht vallen, wat kan hij dan beter doen dan een ontdekkingsreis voor zijn rivaal te financieren, zoodat deze tenminste voor geruimen tijd van den vloer is. Doch op een gegeven oogenblik weigert de vriend, want hij is onder meer verliefd geworden op een zeer liefstallige Russische emigrante, die haar brood in een parfumeriezaak verdient. Dat meisje verliest eveneens aan den ontdekkingsreiziger heur hart en de film zou afgelopen zijn, indien er geen bergen moeilijkheden aan den horizon opdoemden, welke hindernissen stuk voor stuk moesten worden genomen, alvorens men tot het Happy End kon overgaan. Maar dat is dan ook zoo echt innig, dat iedere toeschouwer van weelde blaakt. De film, die oorspronkelijk „Jeder fragt nach Erika“ heet, wordt in Nederland door de City-film te Den Haag uitgebracht.

TESSIN (ZUID-ZWITSERLAND)

LOCARNO

PARK-HOTEL Voornaam Familiehôtel van den
1en rang. Heerlijk zuidelijke ligging.
Pension vanaf Fr. 14.—. Prima Hollandsche referenties.
Prospectussen. M. HAGEN, Eigenaar

95-Jarige bevrijd van pijn!

Na jaren lang geleden te hebben.

Wat een zegen moet het zijn voor deze vrouw, op haar leeftijd weer vrij van pijn te zijn na zoovele jaren aan reumatiek geleden te hebben! Zij schrijft:

„Ik wil U graag even meedeelen dat, sedert ik twee jaar geleden begon met Kruschen Salts te nemen, ik geheel en al van reumatische pijnen bevrijd ben, waar ik jarenlang erg veel door geleden heb. Ik ben nu in mijn 95ste jaar en waardeer het bovenmate, dat ik nu vrij van pijn ben, wat ik toeschrijf aan de geregelde dosis Kruschen Salts.”

(Mevr.) A. E. S.

Als iedereen maar wilde inzien, dat „de kleine dagelijksche dosis” Kruschen even belangrijk is voor inwendige zuiverheid, als zeep en water voor uitwendige zindelijkheid, dan zou er spoedig geen hardlijvigheid

meer bestaan, geen traag-werkende lever, geen reumatiek, jicht of spit. Kruschen is een combinatie van zes zouten; elk daarvan is noodig voor de gezonde werking van een bepaald orgaan in het lichaam. Juist alles wat U noodig hebt om Uw organisme op te voeren naar een algeheel gezond toestand; zachtjes aan, maar zeker.

Kruschen Salts

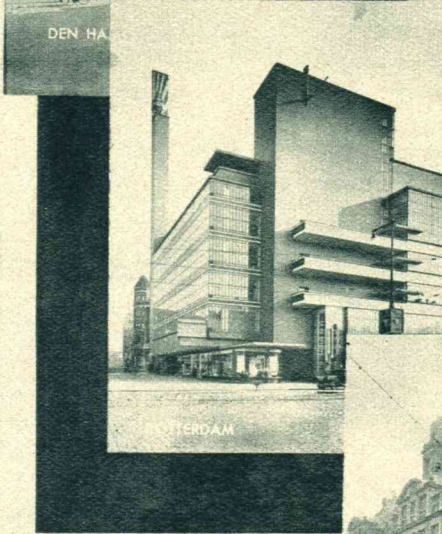
is uitsluitend verkrijgbaar bij alle apothekers en drogisten à f 0.90 en f 1.60 per flacon.
Imp.: N.V. Rowntree Handels Mij.
Heerengracht 209, Amsterdam C.

N.Y. MAGAZIJN

DE BYENKORE

DEN HAAG

AMSTERDAM

Onze Magazijnen te Amsterdam, Den Haag en Rotterdam zijn de grootste, best gesorteerde en meest modern ingerichte in Nederland.

Door concentratie van den inkoop zijn onze verkoop-prijzen uiterst laag gesteld.

Ruim 80 verschillende verkoopafdelingen, Lunchroom, Daktuin ¹⁾, Leesbibliotheek, Rijkspost-, Telefoon- en Telegraafkantoor, Bagagedepot van de Nederl. Spoorwegen, Eigen Auto-besteldienst, Kapsalon ²⁾ enz.

¹⁾ Alleen in Den Haag en Rotterdam.

²⁾ Alleen in Rotterdam.

ROTTERDAM

AMSTERDAM

DEN HAAG

ROTTERDAM

IN 'N OOGWENK IS DE JEUK VERDWENEN!

Misschien komt het U overdreven voor, tóch is het waar, dat ge de ondragelijke jeuk, die door huidaandoeningen veroorzaakt wordt, direct kunt bedaren. De eerste druppels D.D.D. — een beroemd geneeskrachtig middel tegen huidaandoeningen — brengen dadelijk verlichting. D.D.D. dringt diep in de poriën der huid en doodt daar de ziektekiemen. D.D.D. is geen vette zal, maar een heldere vloeistof. Het wordt met succes aangewend tegen ekzeem, uitslag, brand en andere aandoeningen der huid. Koop nog heden een flacon van f 0.75 of f 2.50 bij Uw Apotheker of Drogist. C-6

DDD. GENEESMIDDEL TEGEN HUIDAANDOENINGEN

„THE MARMET”

De „Lichtste Wagen” der wereld.

Alléén verkrijgbaar bij

P. F. L. DE RIDDER
alleen Hartenstr., Amsterdam

OPRUIMING:

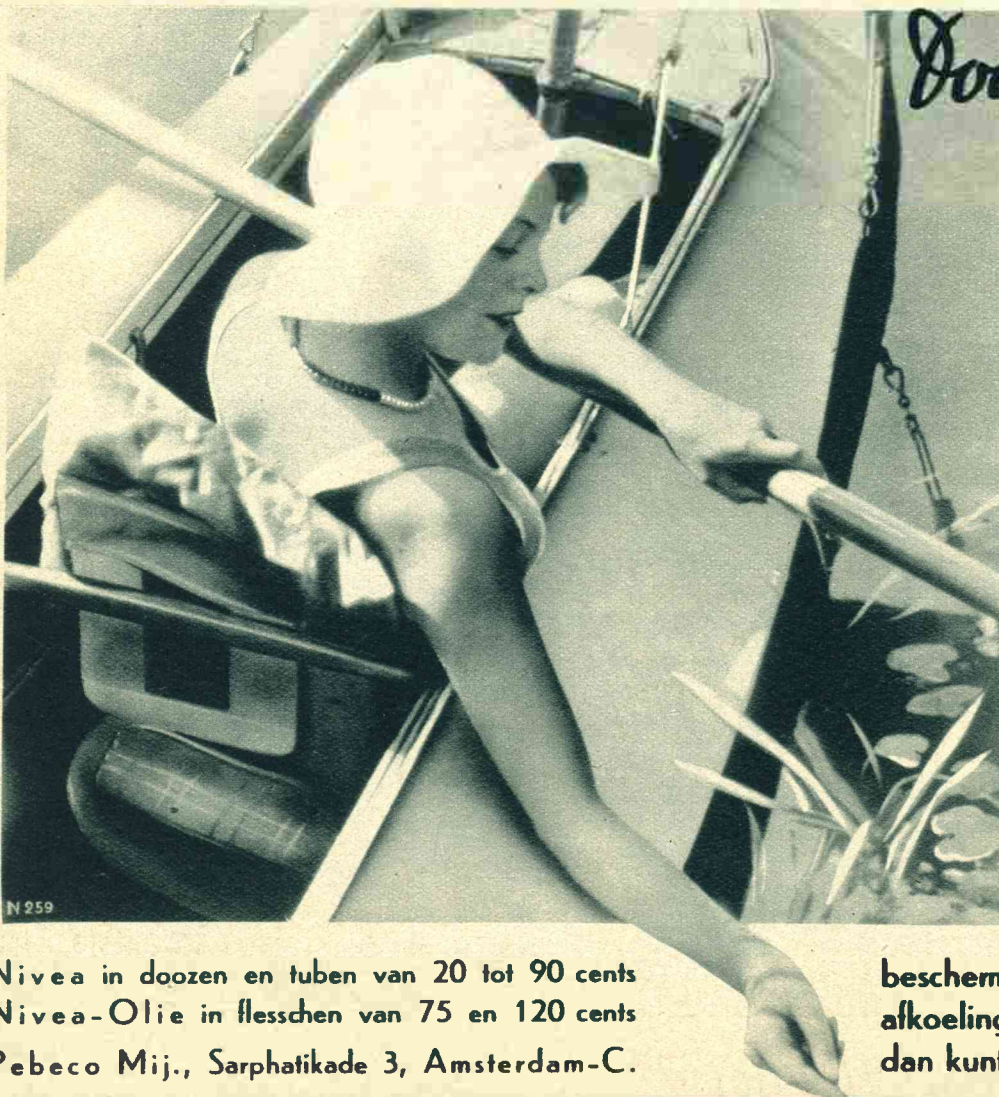
Kinderwagens vanaf f 22.50
Vouww. m. kap „ - 15.—

Oorsuizen

en doofheid, ook ouderdomsdoofheid, oorverkalking, loopende ooren, brommen, suizen, fluiten, geraas in het hoofd, enz. Vraagt kosteloos broch. nr. 6 omtrent genezing.

S. WIJNBERG

Oosterpark 45, Amsterdam

Door de zon gebruind

en gezond van uiterlijk wordt U, door Uw huid flink in te wrijven met

NIVEA of NIVEA-OLIE

Bovendien wordt door beide het gevaar van een pijnlijken, vaak gevaarlijken, zonnebrand minder. Zij behoren dus bij elke watersport, alwaar de lichtinwerking op de huid bijzonder intensief is.

Echter nooit met een nat lichaam een zonnebad nemen en steeds van tevoren met Nivea of Nivea-Olie inwrijven!

Nivea werkt aangenaam verkoelend, terwijl Nivea-Olie op triestige dagen

beschermt tegen een te sterke afkoeling, zoodat U zich ook dan kunt baden in licht en lucht.

Nivea in dozen en tuben van 20 tot 90 cents
Nivea-Olie in flesschen van 75 en 120 cents
Pebeco Mij., Sarphatikade 3, Amsterdam-C.

Alleen NIVEA en NIVEA-OLIE bevatten het de huid verzorgende Eucerit

Aan den oever van een snellen vliet...

Een Septembermiddag aan de Russian River, ten
noorden van San Francisco.

Middaguurtje op Marken.

Krankzinnig verklaard

Ella nam ieder detail in zich op — zooals scherpzinnige vrouwen voor 'n etalage naar een Parijsche japon kunnen staan staren, om die later thuis na te maken.

Toen de dames eindelijk vertrokken, en de portier weer naar de vreemde jonge vrouw kwam, om haar indrukken te vernemen, zei hij misschien meer, dan hij het recht had, uit te laten. Hij gaf een beschrijving van kapitein Pallant, die allesbehalve in zijn smaak viel.

„Heelemaal geen man voor zoo'n meisje!” oordeelde hij. „Maar ja! Wat zul je er aan doen! Dacht je, dat meisjes met geld zelf haar man konden kiezen? Je kon haar net zoo goed in de groote Sahara zetten, om uit te zoeken, door welken leeuw ze zich wou laten opeten. Dat zou precies 't zelfde zijn, juf.”

„Zoo denk ik er ook over,” antwoordde Ella. „Ik heb heelemaal geen kans, om er zoo voor te komen te staan — en daar mag ik wel blij om zijn, geloof ik.”

„Reken maar,” zei de portier opgewekt. „En daar hebben we warempel meneer ook. Wonder dat hij niet om de lift gebeld heeft — hij komt anders nooit de trap af. Dus die is niet met ze uit rijden vanmiddag. Gaat zeker alleen uit, om een handje kleingeld stuk te slaan. Je moet niet vragen, hoe hij aan z'n zakgeld komt. Ik wil wedden van mevrouw Anwyl.”

Ella trof het inderdaad. Zij had de gelegenheid, kapitein Pallant rustig te bekijken, terwijl hij langzaam de trap af kwam, een splinternieuwen handschoen aantrekkend met de uiterste zorg. Uit haar schemerigen hoek bestudeerde ze hem zoo goed, dat ze hem onder alle omstandigheden her-

kennen zou. Nu had zij alle personen van het drama met eigen oogen gezien, en zij begon met een zekere gretigheid te verlangen naar de rol, die zij spelen moest. Als het haar niet lukte, de menschen om den tuin te leiden met de hulp van die bijna wonderbare gelijkenis, had ze geen greintje respect meer voor haar talent. De eenige, voor wie zij nog bang behoefde te zijn, was mevrouw Anwyl — maar omdat die in de verste verte niets van de eigenlijke feiten vermoeden kon, zou het ook aan dien kant wel gaan.

Drie dagen later werd juffrouw Esdaille onderzocht door een hersenspecialist. Dr. Ullathorne had het mevrouw Anwyl met zorg duidelijk gemaakt, dat de opinie van dien heer totaal onafhankelijk van de zijne gevormd moest worden, en dat hij, als één der dokters, die het certificaat teekenden, waarop zijn patiënt moest worden opgenomen in een gesticht, haar later in die richting niet zou kunnen behandelen. Dit deed, zooals hij had voorzien, mevrouw Anwyl genoeg. Zoo was ze met één slag en het ongelukkige meisje kwijt en den man, wiens invloed op haar steeds scheen te groeien.

Uit een lijst van bekende specialisten, die haar door dokter Ullathorne werd voorgelegd, koos zij sir Harker Larkin, vooral omdat zij hoorde, dat Ullathorne nog nooit met hem had samengewerkt, en hem zelfs nog nooit gezien had. Overeengekomen werd, dat het onderzoek plaats zou hebben ten huize van den dokter aan den Grosvenor-weg. Het werd niet raadzaam geacht, den specialist bij mevrouw Anwyl thuis te laten komen; er zou zoo over gepraat worden.

„Als u zorgt, dat u er vroeg bent,” zei Ullathorne

glimlachend, „is er geen kwestie van, No. 3 dat ik eerst met den grooten man kan spreken; ofschoon, als ik dat doen wou, kon ik natuurlijk iederen dag naar hem toe gaan. Dat hij in mijn huis komt, geeft mij absoluut geen grootere kans om hem te bewerken, dan ik anders hebben zou.”

Sinds den uitval van Daphne in bijzijn van den dokter had mevrouw Anwyl overal, waar zij gingen, de verpleegster meegenomen. Dezen keer verzocht zij de zuster ook weer, buiten in den auto te blijven wachten — dan kon zij geroepen worden, als haar diensten noodig waren. Mevrouw Muncey liet de beide dames binnen, met een blik van verwondering naar Daphne, en bracht haar in de met smaak gemeubileerde eetkamer, die als wachtkamer dienst deed. Dr. Ullathorne kwam bijna onmiddellijk daarna, en groette de twee dames ernstig.

„Sir Harker is zooeven gekomen,” zei hij. „Zooals ik u al heb uitgelegd, mag zijn meening volstrekt niet beïnvloed worden door de mijne. Dat eischt de wet. Ik heb hem verteld, dat u er bent en hij wou u graag eerst even alleen spreken, mevrouw Anwyl.”

Muriel bloosde, terwijl zij opstond, en met kloppend hart volgde zij haar geleider naar de spreekkamer. Veel gewetensbezwaar had zij echter niet meer over. Daphne had zich namelijk de laatste dagen zoo vreemd gedragen, dat haar nicht bijna zelf begon te gelooven, dat haar leugen van 't begin af aan waarheid was geweest.

Zoodra Mark de deur achter haar had dichtgedaan, keerde hij zich om en ging bliksemsnel terug naar de kamer, die hij zooeven verlaten had. „Kom!” fluisterde hij heesch.

Daphne stond op, blozend en dan weer verbleekend. Nu de groote stap gedaan werd, voelden zij beiden zich ontzettend zenuwachtig. Als hun bedoeling eens ontdekt werd, hoeveel erger waren zij er dan aan toe, dan wanneer zij alles op hun beloop hadden gelaten! Maar er was nu geen tijd meer, om te aarzelen. Onhoorbaar gingen zij de trap op naar de tweede verdieping. Mevrouw Muncy stond hen daar op het portaal op te wachten, en naast haar stond Daphne's dubbelgangster, nauwkeurig zoo gekleed als zij zelve. Zij glimlachte op een eigenaardige manier, en ook Daphne moest lachen.

„Geen seconde te verliezen,” zei de dokter. „Juffrouw Esdaille, hoed af, en voile en handschoenen. Aantrekken, juffrouw March. Hoe is 't met haar kapsel? Dat klopt niet heelemaal, geloof ik.”

„Met een hoed op gaat 't wel,” verklaarde Ella, de haren van het andere meisje bekijkend. „Ik heb nu beter gezien, hoe ze 't doet, dus de volgende maal zal er niets aan mankeeren. Ja — nu de hoed. Vertelt u me onderwijl, hoeveel waanideeën zijn er? Ik weet er één. U bent bang, dat uw hoofd er af gaat. Wat nog meer?”

„Dat ik veranderen zal in iemand anders — dat ik heel verschillend zal worden, zoodat niemand me meer kent. Dat was een idee van den dokter. Als ze dan een verschil opmerken, wijten ze 't daaraan. Tegen mevrouw Anwyl zeg ik Muriel, en tegen kapitein Pallant Hugh. Nooit troetelnaampjes. Ik heb de laatste paar dagen aldoor een zakdoek in mijn hand gehouden, om mijn hoofd op te vangen, als 't er soms af viel.”

Het was gebeurd. De persoonsverwisseling was volbracht. Nog een paar bijzonderheden werden het eene meisje door het andere in het oor gefluisterd. De dokter had de noodzakelijkste dingen dag voor dag opgeschreven, bijvoorbeeld de plaatsen, waar Daphne geweest was, en een lijst van haar kennissen, met beschrijvingen.

„Geef haar nu uw tasch en uw zakdoek en zoo,” fluisterde de dokter. „Ziezo; nu gauw naar beneden. We moeten niets wagen.”

Hij nam Ella zoo vlug mee naar beneden, dat er geen tijd was tot twijfel of om aan zooiets als afscheid nemen te denken. Zij waren niet veel te vroeg beneden: heel kort daarna kwam mevrouw Anwyl terug.

„Je nieuwe dokter wou je graag even zien, lieveling,” zei ze zoetsappig, zich heenbuigend over Ella, die haar zakdoek had uitgespreid over haar knieën, en een beetje angstig keek.

Terwijl zij het meisje help opstaan en naar buiten ging, haar arm vasthoudend, om haar gerust te stellen, stond dokter Ullathorne te staren, zelf overbluft door het succes van zijn stoutmoedige list. Er kwam klaarblijkelijk niet de minste argwaan in mevrouw Anwyl op.

Zij gingen de spreekkamer binnen, en Ella bleef staan, met den eenen arm recht langs haar zijde, haar taschje vasthoudend; haar houding en gelaatsuitdrukking leken zoo volkomen op die van het meisje, dat zij in de hall had staan bespieden, dat iedereen zich in haar vergist zou hebben. Mevrouw Anwyl, die geen flauw vermoeden van een persoonsverwisseling had, en alleen maar dacht aan de spoedige vervulling van haar eigen wenschen, bekeek haar peinzend. „Ze schijnt weer een koppige lui te hebben.”

„Ja maar,” zei Ella, „je hebt gezegd, dat 't een dokter was...”

„Ik ben dokter,” zei sir Harker, zijn uiterste best doende, om vriendelijk te zijn. „Ik heb gehoord, dat u den laatsten tijd nogal last van hoofdpijn gehad hebt. Misschien kan ik...”

„O nee, u bent geen dokter! 't Lijkt er niet op! U bent een mandarijn — u komt uit Shanghai! Ik ken u heel goed,” zei Ella luid.

„O ja? Bent u in Shanghai geweest? Dat is interessant,” zei de miskende geleerde op een conversatietoon.

Mevrouw Anwyl knikte toestemmend.

„Ja. Er is toen net opstand geweest,” vertelde ze zacht. „Het is al jaren geleden, en ik heb er haar nooit meer over hooren spreken. Vreemd, dat we daar nooit aan gedacht hebben! Die schrik! Daar zal 't wel mee begonnen zijn.”

De scherpe oogen van sir Harker waren gevestigd op het meisje, dat zich onrustig bewoog onder zijn blik.

„Zoo — doe ik u aan een mandarijn denken! En wat heeft die mandarijn gedaan?”

Zij maakte een theatraal gebaar met haar arm.

„Hij heeft mijn hoofd probeeren af te hakken, maar hij heeft 't niet heelemaal gedaan gekregen. 't Is na dien tijd altijd los blijven zitten — kijkt u maar!”

Plotseling liet zij haar hoofd opzij vallen, tot het bijna op haar schouder rustte, en Muriel kon een zwakken kreet niet weerhouden. Als Daphne opzettelijk in haar kaart had willen spelen, had zij het niet beter kunnen doen.

„'t Is zoo'n raar gevoel, als je hoofd los zit, ziet u,” ging de patiënt voort, op heel natuurlijke toon. „Soms weet ik niet meer, of ik 't wel ben — ik vergeet 't eigenlijk niet, maar ik ben de helft van twee menschen. U begrijpt, dat je daar soms mee in de war kunt raken.”

Zij hield haar gloeiende hand tegen haar voorhoofd, en mevrouw Anwyl zei tot zichzelf, dat zij gelijk had gehad — veel meer gelijk, dan zij zelf wist. Haar nicht was zonder twijfel waanzinnig.

Toen sir Harker het meisje teruggestuurd had naar de wachtkamer, wendde hij zich tot Muriel, en zei zonder meer:

„Hebt u al een bepaalde plaats in uw hoofd? Ik bedoel, hebt u al besloten, waar u haar heen wilt zenden?”

Zij schudde het hoofd, haalde haar zakdoek te voorschijn en bracht stotterend uit, dat het de beste, allerwetenschappelijkste behandeling moest zijn, en de grootste weelde, die voor geld maar te krijgen was.

„Dan kan ik u niets beters aanraden dan het Tehuis van dokter Ramsay aan de Greenwoodlaan. De prijs is hoog, maar het is er werkelijk eerste klas, en ik stuur de gevallen, die me van tijdelijken aard lijken, altijd naar hem. Juffrouw Esdaille is jong en gezond. Ze zou nog best beter kunnen worden.”

Muriel keek op.

„Beter worden!” stotterde zij.

Hij haalde de schouders op.

„Wie weet? Zij verkeert op 't oogenblik in een toestand van ernstige zenuw- en geestesstoring. Zij moet dadelijk onder speciale behandeling komen. En als ik het zeggen mag, er moet dadelijk een scheiding komen tusschen u en haar. Als u 't goedvindt, zou ik een dringend certificaat kunnen teekenen, waar dokter Ullathorne ongetwijfeld óók toe zal medewerken. Dat geldt maar voor een paar dagen, maar in dien tijd kunt u de noodige wettelijke machtiging verkrijgen, om haar voor langeren tijd opgesloten te houden. Als ik Ramsay opbel, zoudt u er haar dan nu met den auto heen kunnen brengen? 't Is maar een twintig mijl buiten Londen.”

Mevrouw Anwyl scheen overweldigd te worden door aandoening. Zij ging naar het raam, en bleef daar een paar minuten staan.

„Ik zal haar toch zeker nu en dan wel mogen bezoeken?” vroeg ze toen met gebroken stem.

Hij keek ernstig.

„Dat zal van dr. Ramsay afhangen — ik kan onmogelijk zeggen, wat die ervan denken zal, als hij haar een poosje onder observatie heeft gehad.”

„En... en haar verloofde?”

Hij trok de wenkbrauwen samen.

„Verloofde? Dat zal uit moeten zijn. Zooals ze nu is, kan ze in ieder geval niet trouwen. Misschien nooit.”

„En... hoe moet 't met haar zakelijke aangelegenheden?” vroeg de dame beschroomd verder.

„Dat hangt van zooveel wettelijke omstandigheden af. Het zal door den rechter uitgemaakt moeten worden, wie haar bezittingen beheert, zoolang zij van haar vrijheid beroofd is.”

„Maar ik kan toch zeker, als naaste bloedverwant...”

„Ik geloof niet, dat u véél kunt, mevrouw. Maar als u 't goedvindt, wou ik nu dokter Ramsay maar even opbellen.”

HOOFDSTUK IV

„VAARWEL, SERPENT!”

Het was al vrij laat dien avond, toen Muriel Anwyl voor haar woning uit den auto stapte. Kapitein Pallant liep heen en weer over het trottoir, op haar wachtend.

„Zoo!” begon hij benieuwd, terwijl hij haar hielp uitstappen, „ben je terug — alleen? Dus sir Harker heeft geteekend? Was ze lastig?”

Zij gaf hem geen antwoord, en ging hem voorbij, naar de lift. Haar gezicht stond vertrokken, en ze vermeed, hem aan te kijken.

„Is er iets niet in orde?” vroeg de man bezorgd, toen zij boven waren, en Muriel in haar leunstoel voor den haard was neergevallen.

Zij keek hem schichtig aan.

„Nee en ja — ik heb haar weggebracht,” zei ze zacht en gejaagd. „Maar ik ben doodop. Ik heb niet eens kunnen eten.”

„Arm kindje!” zei hij medelijdend, terwijl hij den auto-sluier loswond van haar eleganten hoed. „Trek je er maar niets van aan! De spanning is nu tenminste voorbij. Je hebt prachtig doorgezet — en nu heb je den tijd, om behoorlijk rust te nemen.”

Zij gaf geen antwoord, en na een korte stilte begon hij over een ander onderwerp.

„Was het gesticht naar je zin? Je zei door de telefoon, dat sir Harker 't je aanbevolen had.”

„'t Ziet er heel aardig uit,” antwoordde ze lusteloos. „'t Staat midden in een grooten eigen tuin. Heel royaal ingericht.”

Hij keek haar scherp aan.

„Er is iets, dat je hindert. Heeft ze — heeft ze een scène gemaakt?”

Muriel schraapte zich de keel.

„Zooals ik je al eens gezegd heb — krankzinnigen kunnen afschuwelijk geslepen zijn. O nee, ze heeft geen drukte gemaakt. Ze ging heel kalm mee. Dat idee van haar, dat de laatste weken in haar op is gekomen — dat haar hoofd er nog maar half aanzit — heeft kolossale afmetingen aangenomen. Ze heeft me zitten vertellen, dat ze naar een atelier ging, waar ze haar hoofd weer stevig op haar schouders konden zetten. We werden een paar minuten in het salon alleen gelaten, zij en ik, voordat dokter Ramsay kwam. Zij zat doodstil, en ik liep heen en weer, want ik had een afschuwelijk gevoel. Toen begon ze opeens heel zacht te praten.

„Vaarwel, serpent,” zei ze. „Vóór we afscheid nemen, wou ik je even zeggen, dat ik niet altijd zoo gek geweest ben, als ik wel lijk. Je moogt voortaan alle kusjes van kapitein Pallant alleen houden. Zeg hem maar, dat hij zoo gauw mogelijk met je trouwt — dat is een beleefde manier, om tegen hem te zeggen: laat je ophangen!”...

Hugh zette zijn theekopje neer, en keek haar aan met groote oogen.

„Wát? Heeft ze dat gezegd?”

Muriel zonk voor den haard ineens als een verwelkte bloem.

„Is 't niet verschrikkelijk? Terwijl we zóó hard hebben moeten vechten!... We hebben ons zóó beheerscht... En toch wist ze 't!”

Pallant stond op en ging heen en weer lopen.

„Dat is een bewijs, hoe gek ze is,” redeneerde hij, alsof hij zichzelf wilde overtuigen. „Stel je voor — tegen jou zooiets te zeggen! Tegen jou!”

„O, gèk is ze genoeg! Je had haar een paar minuten later eens moeten zien, toen de dokter binnen kwam. En toch, Hugh... ik kreeg af en toe zoo'n ellendig gevoel, dat ze comédie speelde — ik bedoel, dat ze voor gek speelde, zich maar zoo hield! Ze heeft me een paar maal aangekeken op een manier... ik zou durven zweren, dat ze inwendig met me spotte...” Zij zweeg. Duidelijker dorst ze niet te spreken tegenover Hugh, die een dom mensch was, en, volgens haar meening, nog veel te nauwgezet.

„Kom, kom,” mompelde hij slap. Dat scheen alle troost te zijn, dien hij haar op 't oogenblik kon aanbieden. Maar na een korte stilte ging hij voort: „In ieder geval is 't nu in orde. Ze is veilig opgeborgen, en jij kunt 's nachts weer slapen. Als je de volmacht hebt, om haar kapitaal te beheeren...”

Muriel lachte, zacht en bitter. Tot iederen prijs wilde zij voor den man, die voor haar stond, haar eigen bittere teleurstelling verbergen.

„Ik krijg geen volmacht — dat beweren ze tenminste. Ik ben onderweg naar huis bij den advocaat geweest. Sir Harker is optimistisch — hij denkt, dat ze genezen zal. Zoolang ze leeft, moeten haar bezittingen door een curator beheerd worden — zelfs al blijkt 't, dat ze ongeneeslijk is. Ik weet niet eens, of ik wel een toelage zal krijgen.”

Zij zweeg, bang om meer te zeggen. Zij voelde zich diep gekrenkt. In haar onwetendheid had zij verondersteld, dat zij vanzelf het inkomen van Daphne in handen zou krijgen — en in dit geval had zij, zelfs al bleef het meisje maar een half jaar in de inrichting, een aardig sommetje opzij kunnen leggen. Zij wierp een vluggen blik op het onaan-

doenlijke, grove gezicht van Pallant. Zij maakte zich volstrekt geen illusies over hem, maar omdat hij zoo'n groote sterke man was, boeide hij haar. Hij mocht niet weten, wat voor vrouw zij eigenlijk was, en hoe verslagen zij zich voelde door het besef, dat zij geen macht kreeg over het vermogen van Daphne.

Zij was zich nu nog maar van één krachtig verlangen bewust — namelijk, dat de atmosfeer van het gekkenhuis den waanzin van Daphne zou begunstigen en tot een ongeneeslijke ziekte maken.

Toen Mark Ullathorne klaar was met zijn diner, wendde hij zich glimlachend tot Henriette, die hem bediend had, en vroeg :

„Wil je even gaan informeerden, of juffrouw March me ontvangen kan ?”

„Mevrouw Muncey zei, dat u maar naar boven moest komen, als u klaar was, meneer,” antwoordde het meisje, terwijl ze de koffie neerzette.

Mark leunde achterover in zijn stoel, met de sigaret in de hand, en bedacht, hoe heel anders zijn thuiskomst tegenwoordig was, nu hij wist, dat er boven iemand op hem wachtte — een jong meisje, dat verlangde naar zijn terugkomst !

Hij kwam uit een voorname familie op het platteland, die verarmd was door de daling der grondprijzen en door de onvoorzichtigheid van degenen, die vóór hen gekomen waren. Ook Mark's vader trok zich van de zaken niet zoo heel veel aan ; hij had zich gedwongen gezien, hun oude landgoed te verkoopen ; maar hij voelde zich nog jong genoeg, om met vrouw en kinderen dapper een nieuw leven te beginnen. Zijn zoon Mark bleef in Engeland op een kostschool, maar de rest van de familie ging naar Canada. Daar slaagden zij er in, zich een bestaan te veroveren, en de twee zusters trouwden daar. De dokter stond dus zoo goed als alleen op de wereld. Maar éénmaal had hij lang genoeg vakantie kunnen nemen, om den Oceaan over te steken en zijn vader een bezoek te brengen. Nu echter, nu hij succes had in zijn practijk en zich wat zekerder van zichzelf voelde, begon hij een beetje vast te roesten : hij werd een zwijgzaam man met kalme vrijgezellen-gewoonten, die niets om gezelschappen en vermaken gaf.

Hij rookte zijn sigaret ten einde, stond op en ging de trap op, met een gezicht van aangename verwachting. En als patiënte, en als huisgenootte vond hij juffrouw Esdaille volkomen naar zijn zin.

Hij ging de vroolijke kamer binnen, waar hij zat — met mevrouw Muncey, die zat te breien, op den achtergrond. Hij was oud genoeg, om te hechten aan de regels van gepastheid, en stond er op, dat de oude dame tegenwoordig was, zoo vaak hij zijn patiënte bezocht.

Daphne keek, toen hij binnenkwam, glimlachend op van het boek, dat zij zat te lezen. Het raam stond open, en de Theems lag vóór hen ; er begonnen juist wat lichtjes te twinkelen op het water. Het was een der eerste warme avonden van dien zomer.

„Zoo, gekluisterde dame,” zei hij. „Ik ben bang, dat de gevangenschap u wat zwaar begint te vallen, nu de buitenwereld er zoo aanlokkelijk uitziet !”

„Ik voel me hier heelemaal geen gevangene,” zei ze lachend. „In mijn vorige woning wel — maar hier... ! En kijk eens naar de rivier, hoe heerlijk frisch dat aanvoelt, zelfs op zoo'n warmen avond !”

„Jawel,” zei hij, „maar u komt er niet genoeg uit. Ik zou graag een echte kleur zien bloeien op uw wangen. Ik ben er over aan 't denken, of 't niet goed zou zijn, u maar direct weg te brengen, Londen uit. Ik

geloof, dat ik maar een plaatsvervanger zal zoeken en nu vakantie neem, vóór Augustus. Dan konden we ergens een leuk plekje zoeken, waar u kon blijven, met mevrouw Muncey, als ik weer aan 't werk moet.”

Daphne's gezicht klaarde op.

„Bedoelt u echt buiten ?” vroeg ze gretig. „Niet zoo'n plaats als Monte Carlo, waar je toch door straten loopt en je driemaal per dag moet verkleeden ? Zou ik ergens heen kunnen gaan waar 't echt vrije natuur is — bergen of heide — waar ik zou kunnen rondlopen zooals ik wou ? U weet niet, hoe ik naar zooiets verlangd heb, maar ik heb 't nooit gemoegd.”

„Gemoegd ?” vroeg hij glimlachend. „En u bent al bijna twee jaar meerderjarig !”

„O ja ?” antwoordde ze in vollen ernst. „Ja, nu u 't zegt...”

Hij bleef haar aankijken, tevreden. Zij was sneller vooruitgegaan, dan hij had durven hopen.

Ze had nog onrustige nachten, tijden van gedruktheid, zwaarmoedigheid en ongedurigheid. Maar die werden minder en zwakker, en hij was er zeker van : als hij haar de stad uit kon krijgen, zou de frissche buitenlucht de genezing voltooien. Uit haar stem was de toon van knorrige droefgeestigheid al verdwenen. Met mevrouw Muncey kon zij wonderlijk goed overweg.

„Hoe denkt u over Wales ?” vroeg hij. „Bent u wel eens in Wales geweest ?”

„Neen, nooit.”

„Daar staat mijn ouderlijk huis,” vertelde hij. „Toevallig heb ik vorige week gehoord, dat de tegenwoordige eigenaars het voor den zomer willen verhuren, gemeubileerd. Vraag maar eens aan zuster, hoe ze over Bryncoed denkt !”

De oude verpleegster maakte een geluid, dat op een snik leek.

(Wordt voortgezet.)

De blaren vallen.

RONDOM HET WESTERDOK

Rails, elevators, schepen.

Meer dan één historieschrijver van Amsterdam heeft zich de vraag gesteld, of de Amsterdammer van heden zich nog wel een denkbeeld kan vormen van het verrukkelijke en grootse panorama, dat het IJ bood, toen nog geen Centraal Station dwars voor het Damrak was gebouwd en dus het uitzicht op het met galjoenen beladen water nog vrij en ongehinderd was.

Uit een oogpunt van stadsschoon kan men het moeilijk anders dan betreuren, dat ons hoofdstation daar is verrezen; maar nuttigheid en noodzaak hebben gemeenlijk bij den bouw van een zoo belangrijk werk het laatste woord — en het is dan ook te begrijpen, dat men de plaats waar vandaan de van overzee aangevoerde goederen moesten worden verzonden, liefst zoo dicht mogelijk bij de havens ter beschikking had. De eilanden, die tegelijk met dat, waarop het Centraal Station staat, werden te voorschijn getooverd, kregen vanzelfsprekend een aanverwante be-

De oude en lommerrijke Zandhoek.

*Gezicht op de stad vanuit het Westerdok.
Op den achtergrond de Posthoornkerk.*

stemming. Zij dienden hoofdzakelijk als rangeerterreinen en als opslagplaatsen van goederen. Zoo ontstond dan rechts van het Centraal Station het Oosterdok en links het Westerdok. Een wandeling rondom het Westerdok brengt ons door een eigenaardige en door weinigen bezochte stadsbuurt. Alleen zij, die er uithoofde van hun beroep moeten wezen, komen hier. Ten onrechte. Want menig fraai en onverwacht stadsgezicht kan men hier zien, terwijl een wandeling door het havengedeelte eener stad altijd op zich zelf toch reeds veel aantrekkelijks heeft.

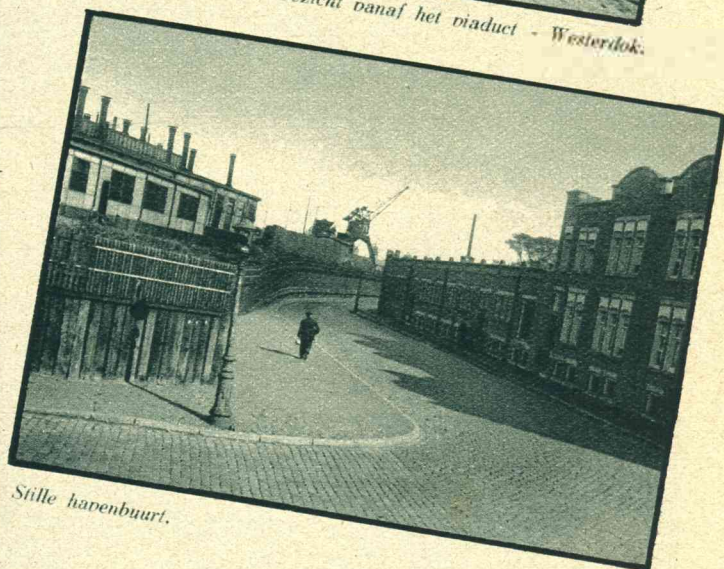
Weliswaar is deze crisistijd, waarin een groot deel van het handelsverkeer lamgeslagen ligt, niet de meest aangewezen om een indruk te krijgen van zijn omvang en beteekenis, maar toch is er in deze buurt nog veel belangwekkends te zien. Welke straten in Amsterdam worden

aan beide zijden, inplaats van door huizen, begrensd door wagons? En welke worden er doorsneden van spoorrails met „echte” wissels en seinpalen? Waar anders dan in de havenbuurten vindt men de drijvende kranen en zeeschepen zóó aan de straat liggen? En waar anders dan hier hangt die pittige geur van kruiden, teer en oliën, die ons visioenen van vreemde tropische landen voor den geest brengt?

Aan het Westerdok heeft men de gelegenheid menig fraai IJ- en stadsgezicht te genieten. Daarom alleen zou een plaatsje op een kantoor van een der vele handels-etablissemmenten al niet te versmaden zijn. Als de lezer naar deze kanten van de stad eens zijn wandelingen uitstrekt, verzuime hij niet, het Westerdok in zijn geheel om te loopen. Van een straatje, dat den weinig

Gezicht vanaf het viaduct - Westerdok.

Stille havenbuurt.

'n Straat met aan meerskanten goederentreinen uit alle deelen van Europa.

bekenden naam „Haring hangen” draagt, komt hij dan in den ouden en voor een halve eeuw ook zoo beruchten Zandhoek. 'n Mooi en typisch hoekje oud-Amsterdam! Thans is het er vredig en men kan er gerust loopen, zonder dat iemand zelfs notitie van u neemt. Dit ter geruststelling van degenen, die dezen „hoek” altijd nog rekenen tot de griezelbuurten.

Onze foto's laten wel goed het merkwaardige van het Westerdok-milieu tot zijn recht komen.

Merkwaardige stadsgezichten kan men hier verkrijgen door tusschen de wagons te gluren.

Herinneringen aan onze Vacantie

*Het opzetten van
de tent ging in 't begin
wel eens met wat
moeilijkheden gepaard*

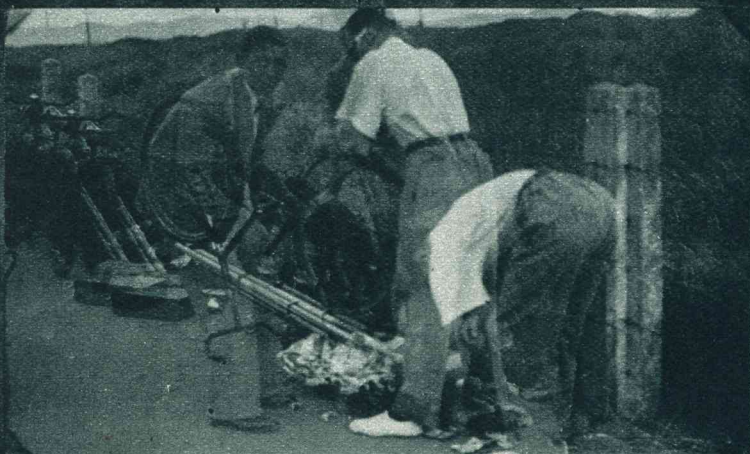
*Vader en Moeder
in hun Strandstoelen.*

*Moeder en Wim bij
het pootje-baden.*

*Nicht Netty
in een leuke pose.*

*Ernst en Effel hebben banden-
pech Ernst heeft de Solution*

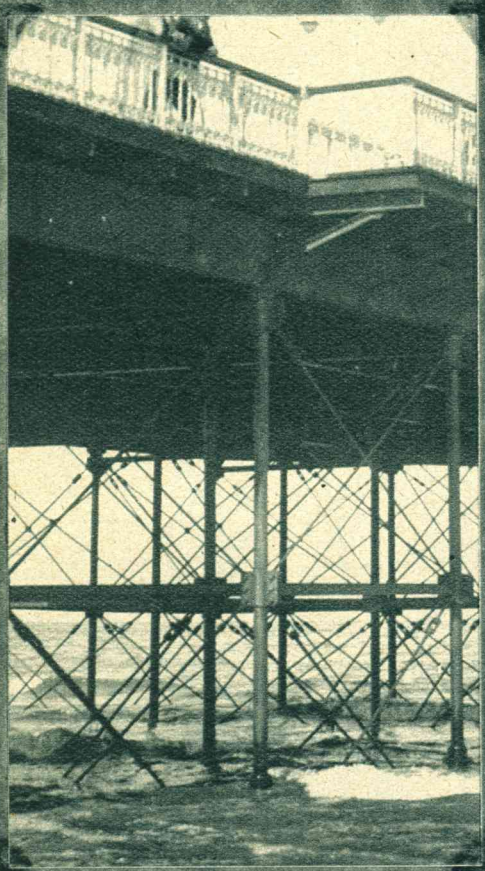
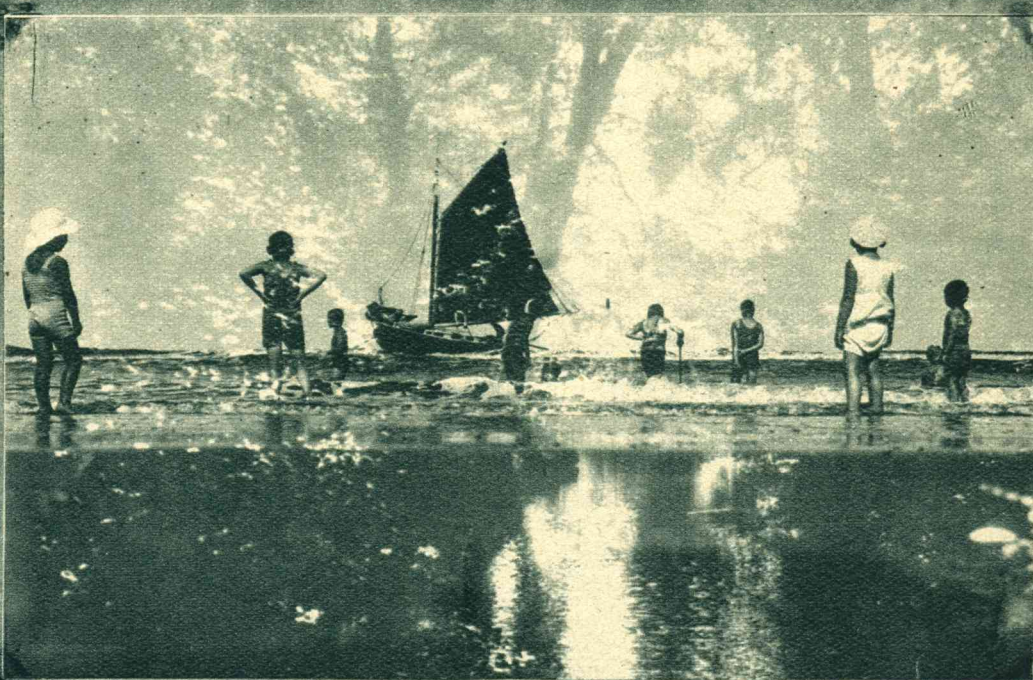

*avond aan avond genoten we
van de prachtige zonsondergang*

Uit 't Foto-Album van een Amateur

Hiernaast: Een warme middag aan het strand.
(Karel heeft deze foto genomen op een plaat, die misschien al eerder belicht was.)

Hiervonder: Om en Tente op de wandelpier

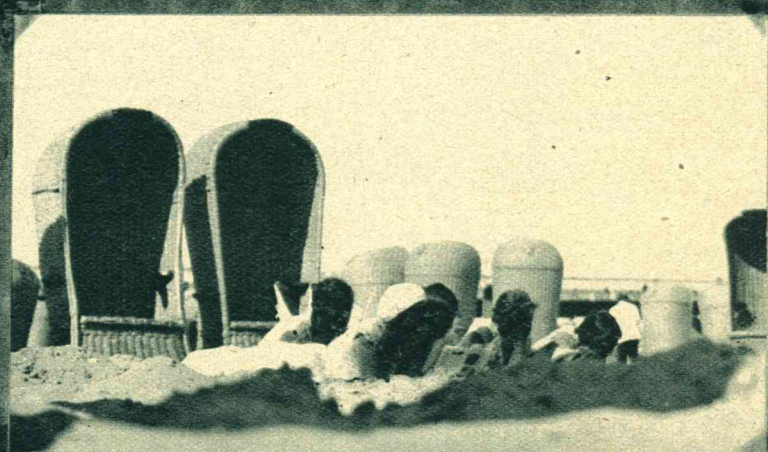
Het was een leuke wandeling.

Een aardige kiek van Lise bij haar vertrek naar het meisjeskamp

Een ongemerkt snapshot van Karel, terwijl hij zich roestert aan het strand.

De leuke meisjes van Opperheimer, etc. er ook waren: v. l. n. r. Miep, Elly, Simmy, Greetje en Jaanne.

SCHEEPVAART IN DE BI

ART IN DE BINNENSTAD

Vrouwenleven

PRACTISCHE MODENIEUWTJES

Men moet erkennen, dat de tegenwoordige mode-ontwerpers niet alleen rekening houden met de schoonheid — of met wat daarvoor moet doorgaan. Zij weten zich ook aan te passen aan den hedendaagschen eisch tot versobering, aan de noodzakelijkheid tot bezuiniging van zooveel onzer. En dat men tracht modellen in te voeren, weinig kostbaar en toch elegant, valt zeer zeker toe te juichen.

Daar zijn dan vooreerst heel ingenieuze ontwerpen van japonnen met 'n paar bijvoegsels, waardoor van die ééne japon verschillende ensembles zijn te maken. Bijv. een eenvoudige japon, samengesteld uit 'n bruin wollen rok en 'n beige blouse met lange mouwen. Er hoort 'n beige bolero bij met korte vleugel-mouwtjes, welke van voren en in den rug met twee punten op de ceintuur wordt geknoopt. Het geheel vormt 'n kleurig wandeltoilet. Behalve die bolero hoort er bij de japon nog 'n kraag en manchetten van bontgestreepte stof. De mousquetaires-manchetten reiken haast tot aan den elleboog, de kraag heeft breede revers, valt van voren schuin overeen en wordt op de taille bevestigd met de zelfde knopen, die bij het andere ensemble de bolero vasthielden. De strepen zijn dwars genomen.

Een ander te varieeren toilet bestaat uit een grijsen rok en 'n blouse met half lange mouwtjes, grijs met blauw en geel gestreept. Op de ceintuur zijn van voren en op den rug vier knopen gezet, welke dienen: eerstens voor het bevestigen van 'n overgooiertje in de effen stof van den rok. Dit overgooiertje vormt een hooge ceintuur en bestaat verder uit een paar bretels, welke zich naar den

Donkergrijze japon op origineele wijze gearneerd met witte zijde en met knopen.

schouder toe spitsen en ook daar 'n knoopsluiting vertoonen. Als tweede variatie heeft dit ensemble een bolero met tot den elleboog reikende wijde vleugelmouwen met bont omzoomd. De bolero is rondom vastgeknoopt op den rug en geeft van de dwarse strepen der blouse enkel maar een vest te zien.

Een ander nieuwtje, dat zeker ook wel tot praktische doeleinden is aan te wenden, vormt de hoog opgeknipte rok. „Een rok, die méér is dan 'n rok, maar nog niet heelemaal 'n japon”, zoo wordt hij beschreven in 'n Fransch modeblad. Deze nieuwe rok is er in allerlei variaties. In zijn eenvoudigsten vorm reikt hij tot ongeveer 'n hand breed boven de taille, om zich op het voorpand nog iets hoger te nestelen, ofwel in een punt, ofwel in 'n paar schuin omhoog gaande en elkaar kruisende banden, of in twee driehoeken.

Er zijn ook meer gecompliceerde modellen. Stel u voor, dat de rok van voren, in een punt opgaand, tot aan de V-vormige halsuitsnijding van de blouse reikt en met knopen daarop bevestigd wordt. Een uitgeknipt vierkant, tot aan de taille reikend, geeft weer een goed deel van de blouse te zien.

Soms ook heeft de rok 'n soort bretels aan den voorkant, met revers en 'n kraagje; soms is er 'n

Zwart wollen namiddagjapon met ajour gewerkte kleine cravate.

Donkerblauwe wollen japon met bolero, gearneerd met wit en lavendelblauw.

kleine boléro bij en soms 'n variatie daarvan, welke slechts één schouder bedekt, en in weer andere gevallen is het bij den rok behoorende taille-gedeelte in fantastische figuren uitgeknipt en op het helkleurige bovendeel genaaid.

De hierbij gaande foto's vertoonen 'n paar der eenvoudige nieuwe modellen van Charlotte Appert: een namiddagjapon van zwart wollen stof met een ajour bewerkte kleine cravate als garneering en een japon met boléro van donkerblauwe wollen stof, gearneerd met fraai genaaide revers en zak in wit en lavendelblauw.

Van meer pretentie is het derde toilet van het modehuis Helly. Donkergrijs diagonaal vormde het materiaal voor deze japon, op originele wijze gearneerd met witte zijde en met knopenrijen.

PAULA DEROSE.

ONZE
NIEUWE
PREMIEROMAN

EEN MEISJE UIT DUIZENDEN

Onze nieuwe premieroman „Een meisje uit duizenden” is inderdaad „Een boek uit duizenden”. Want weet U wie de schrijfster is? Niemand minder dan de on-overtroffen Charlotte Brame! Van haar hand waren o.a. de romans die indertijd, bij een prijsvraag onder onze trouwe lezers, de eerste prijzen hebben weggehaald nl. „Het geheim van de slotgracht” en „Lady Demer's geheime huwelijk”. Wie herinnert zich niet deze schitterende boeken met hun ongeëvenaard succes?? Het is niet te veel gezegd als we beweren dat, „Een meisje uit duizenden” minstens het succes der voorgenoemde boeken zal evenaren. Weest dus op uw hoede en schaft het boek zoo spoedig mogelijk aan vóór ook deze uitgave is uitverkocht. Wij hebben indertijd honderden aanvragers moeten teleurstellen, laat dit U niet overkomen! Denkt er aan, onze bezorgers zijn verplicht U de premieromans bij hun verschijning aan te bieden; bij verzuim hiervan zult U ons verplichten dit aan het adres der Nederlandsche Bibliotheek kenbaar te maken. Porto hiervoor wordt gaarne vergoed. Ook vestigen wij er uw aandacht op, dat in dit boek zich een interessante prijsvraag bevindt waaraan een aantal geldprijzen is verbonden! Een episode uit het begin van dezen roman moge hier volgen:

HOOFDSTUK II

Toen eindelijk de brief kwam, dat haar aanstaande, na een afwezigheid van tien lange jaren, den drie-en-twintigsten Juni bij haar zou zijn, stond Philippa Trafford juist te midden van haar bloeiende perken met rozen en lilies. Toen zij hem gelezen had, kuste zij hem, en zij stond enkele oogenblikken stil voor zich uit te staren. Haar gelaat was zoo bleek geworden als de haar omringende lilies en het was onvergelykelyk schoon door het geluk, dat er uit straalde. Overal om haar heen speelde de zon haar spel, dartelend in licht en schaduw, terwijl het lichte zomerbriesje de bladeren zachtjes ruischen deed; op dit grootsche moment van haar leven, nu, nu haar zoo lang gekoesterde en trouwe liefde eindelijk bekrond zou worden, was haar hart vol dankbaarheid.

„Wek mij morgen zoo vroeg mogelijk, Sinclair,” had zij 's avonds voor den drie-en-twintigsten tegen haar kamermeisje gezegd en het meisje had geglimlacht.

„Ik zal er voor zorgen, dat u met de zon ontwaakt, juffrouw,” had zij geantwoord.

Maar het was niet noodig haar uit haar sluimer te wekken, toen den volgenden ochtend de zon aan de kim rees. Met tranen had zij hem vaarwel gezegd — niemand wist, wat dit afscheid haar gekost had — met een glimlach van geluk op het gelaat zou zij hem welkom heeten.

O, die donkere, peinzende oogen, toen zij zich dien ochtend kleedde om hem te ontvangen. Later kon haar kamermeisje er nimmer meer aan terug denken, zonder dat de tranen haar in de oogen kwamen.

De bediende kondigde aan: „Majoor Hill”.

In haar droomen had zij hem de kamer zien binnenrennen, haar in zijn sterke armen nemen en haar gelaat overladen met kussen. Maar niets van dit alles. De bediende, koel en gereserveerd als altijd, wachtte haar antwoord af:

„Laat majoor Hill binnenkomen,” zei zij. Met moeite bedwong zij het onstuimig kloppen van haar hart. Met de uiterste zelfbeheersching hield zij den kreet van geluk terug, die dreigde aan haar mond te ontsnappen. Tien jaar lang had zij op dit oogenblik gewacht en eindelijk dan was het gekomen.

Een groote man met gebronsd gelaat stapte de kamer binnen. In de krachtige knappe gedaante was geen spoor meer te bekennen van den opgewekten, lachenden jongen man, die haar destijds verlaten had. Zonder zich een oogenblik te bedenken, rende zij naar hem toe, wierp zich aan zijn borst en sloeg haar beide armen om zijn hals. En terwijl haar hoofd op zijn borst zonk, snikte zij: „Eindelijk! Eindelijk! — Wat... wat moet ik je zeggen,” hijgde zij, „ik kan gewoonweg geen woorden vinden, zoo overstelpend is mijn geluk. Duizendmaal gelukgewenscht met je thuiskomst!”

Hij trok haar naar zich toe en kuste haar; maar het waren niet de bezielende kussen van haar droomen. Tot zij eindelijk haar hoofd naar hem oprichtte en hem recht in de oogen keek. Wie zal zeggen, wat zij daar zag. Maar haar oogen werden wit en koud en haar armen vielen slap langs haar lichaam, terwijl een kreet van pijn en gewonden trots haar lippen ontvlood. Onrustig schoof hij heen en weer; voor haar vasten blik moest hij de oogen neerslaan.

„Ik... ik wist wel, dat je het voelen zou,” zei hij. „Heusch, Philippa, ik kon het niet helpen, het was mijn schuld niet. Ik wist, dat jouw eerlijke, trouwe oogen mijn geheim onmiddellijk zouden ontdekken.”

Al de kleur was eensklaps uit haar wangen geweken. Op dat oogenblik stierf er iets in haar. Zij was eensklaps oud geworden. Met één blik had zij op zijn gelaat gelezen, dat zijn liefde voor haar gestorven was.

„Vertel mij alles,” zei zij met heesche stem. „Laat mij alles weten, zoo vlug mogelijk, opdat ik mij op het ergste kan voorbereiden.”

„Philippa,” begon hij, „ik ben teruggekomen om met je te trouwen... als je dat wenscht.”

Een gloeiend rood steeg haar naar het gelaat en een diepe zucht ontvlood haar lippen. Dus het was dan toch niet dat, wat zij gevreesd had.

„Om mij te trouwen?” herhaalde zij. „Maar wat is dan je geheim? Het geheim, dat je beweerde, dat ik geraden had.”

„Laten we eens rustig samen praten, Philippa,” zei hij op vriendelijken toon. „Kom hier bij me zitten. Ik heb je heel wat te vertellen.”

„Dus je bent teruggekomen om met mij te trouwen?” vroeg zij.

„Ja, althans, wanneer je er nog in toestemt, als ik je alles verteld heb.”

„Kom, vertel alles zoo vlug mogelijk!” riep zij uit.

Haar beide handen wringend, haar geheele lichaam trillend van ongeduld, stond zij voor hem. Het scheen, dat hij niet wilde of kon spreken, terwijl zij in haar radelozen angst hem de woorden wel van de lippen had willen rukken. Tot hij haar eindelijk naar een stoel leidde en naast haar bleef staan.

„In jouw tegenwoordigheid, Philippa,” zei hij, „voel ik me een monster van wreedheid.”

„Ik ben je altijd trouw gebleven,” luidde haar antwoord op een toon, waarnaar zij zelf met verbazing luisterde. „Tien lange jaren heb ik op je gewacht, ik had mijn geheele hoop gesteld op je terugkeer.”

„Ik weet het, en dat maakt mij juist zoo ellendig. Als je minder nobel van ziel was geweest en minder trouw zou het mij nu niet zoo'n moeite kosten je de waarheid mee te deelen.”

De eerste oogenblikken scheen 't hem toe, alsof zij totaal verbijsterd was. Toen rees zij langzaam uit haar stoel overeind; zij legde beide handen op zijn schouders en keek hem onderzoekend aan.

„Ben jij het wel werkelijk, Marcus, die hier voor mij staat? Het lijkt me alsof ik uit een droom ontwaak. Tien jaar is zoo'n lange, lange tijd, en elk uur van den dag was ik met m'n gedachten bij je. Honderden malen heb ik in mijn droomen deze scène doorleefd, hoe je naar mij toe zou rennen en mij in je armen zou nemen hoe je mijn gelaat met kussen zou overdekken. Maar alles is zoo heel anders, dan ik het me voorgesteld had. Het is, alsof ik uit een zwaren, vermoeienden slaap ontwaak.”

Zacht en vriendelijk deed hij haar weer in haar stoel plaats nemen.

„Ik zal je alles vertellen, wat mij wedervaren is,” zei hij, „en dan is het aan jou om over mijn lot te beslissen. Als je, nadat je alles gehoord hebt, nog „ja” zegt, zullen we trouwen.”

„Ik weet het al,” snikte zij, „ik weet al, wat je me vertellen wilt. Ik lees het in je oogen. Er is een ander; een ander heeft mijn plaats ingenomen!”

„Inderdaad is het juist, dat een ander mijn pad heeft gekruist,” gaf hij met gebogen hoofd toe.

„Dus ik heb goed geraden?” herhaalde zij op hartverscheurenden toon.

„Het is waar,” erkende hij met een zucht.

Met een gebaar van de uiterste wanhoop sloeg zij de handen ineen.

„En je bent hierheen gekomen om me dat te vertellen,” vervolgde zij op heeschen toon. „Wacht even, wacht een oogenblik. Ik zal spoedig genoeg alles vernemen en nooit wil ik daarna meer iets anders te hooren krijgen.” Zij stak haar beide handen in de hoogte, alsof zij een slag wilde afweren. „Een oogenblik,” herhaalde zij. „Tien jaar heb ik op je gewacht, tien lange, eenzame jaren... en dat alles om nu dit te moeten aanhooren. Laat ik trachten te vergeten, al is het dan ook slechts een oogenblik, dat mijn geliefde, in wien ik al mijn vertrouwen gesteld had, die liefde heeft verzaakt. Slechts één oogenblik wil ik de vreugde beleven, dat je hier in werkelijkheid bij me zit.”

Zij bleef eenigen tijd zwijgend naast hem zitten en richtte eindelijk het bedroefde gelaat naar hem op. „Herinner je je nog dat ene jaar,” vroeg zij, „voor je wegging? Herinner je je nog, hoe gelukkig we toen waren? Weet je nog hoe vaak wij den zonsopgang hebben gadeslagen, 's avonds als zij bloedrood wegzonk in de zee? Weet je dat nog?”

„Of ik dat weet!” antwoordde hij met een pijnlijk grom.

„En herinner je je nog,” vervolgde zij, „hoe je mij naar de zee roeide om mij daar te vertellen hoe je me liefhad, en hoe we des Zondags samen door de velden dwaalden, terwijl de kerkklokken vroolijk galmden, jij en ik, ik en jij, met de armen om elkaar heen geslagen; en hoe je me dan vertelde, hoe vroolijk diezelfde klokken zouden jubelen, als we straks trouwden?”

„Dit alles herinner ik mij, Philippa,” antwoordde hij met gebogen hoofd.

U weet 't: 17½ cent voor 'n ingenaaid exemplaar, 70 cent in luxe prachtband. Franco toezending per post volgt na ontvangst van postwissel groot resp. 22½ of 80 cent. Overigens zijn onze romans verkrijgbaar bij al onze bezorgers, agenten of op ons Hoofdkantoor.

De Uitslag van de Prijsvraag uit 't boek „De Hebzucht van Mr. Carton.”

Op verzoek van de Administratie der „Hollandsche Bibliotheek” deelen wij hier den uitslag mede van de prijsvraag, voorkomende in den premieroman „De hebzucht van Mr. Carton.” De gevraagde woorden waren: *Oppasser, Paketboot, Zegepalm, Azijnstel, Vleermuis en Redacteur*. Na loting zijn de uitgeloopte prijzen als volgt ten deel gevallen: aan S. Wartena, E. Casimirstraat 23, Sneek, de Hoofdprijs, zijnde een eiken boekenrek met sigarenkast; aan J. W. Rijdsdijk, Lijmbeekstr. 7c., Eindhoven; W. P. E. J. Combé, St. Peterlaan 24, Arnhem; C. J. Krug,

Dijkstraat 83, Vlissingen; G. v. d. Vis, Arnheimscheweg D 26, Leusden; Ch. Waeyen, Wachtpost 20, Haalen (L.); L. J. Dijt, Koogerstraat 13, Burg, Texel; M. Coenraad, Oude Binnenweg 126, Rotterdam; F. Larsen, v. 't Hoffstraat 13, Amsterdam; A. Rondijk, Grootestraat 197A, Almelo; A. Hazebroek, Willemstraat 23, 's-Gravenhage; J. C. v. d. Net, Duymaer van Twiststraat 20, Deventer; en Fr. Maas, Edisonstraat 2, Wormerveer ieder een geldprijs, groot f 2.50. De prijzen zullen dezer dagen aan de gelukkige prijswinnaars worden toegezonden.

De eindstrijd in het A.R.O.L.-bekertornooi. H.B.S. en Haarlem in actie. De Hagenaars scoren.

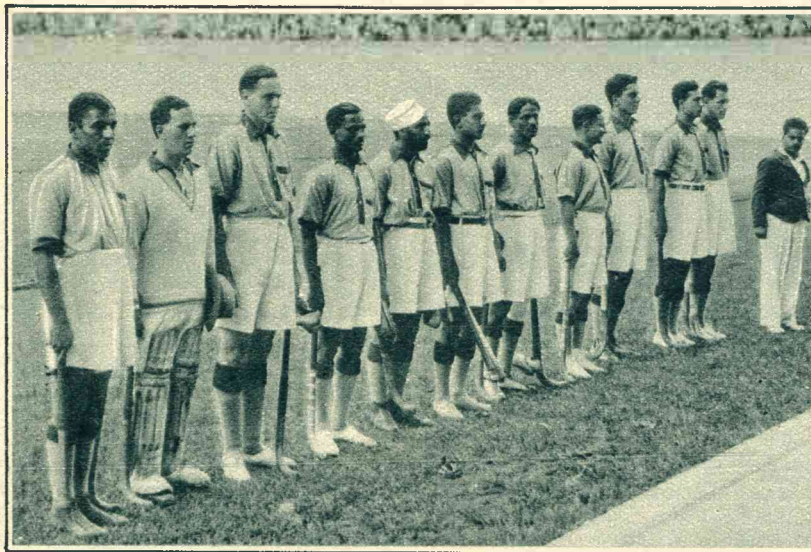
SPORT VAN ZONDAG

Met de concurrentie van den hockeywedstrijd in het Stadion is het A. R. O. L.-tornooi Zondag beëindigd. Veel heeft die concurrentie niet geschaad. Gelukkig wonen er in de hoofdstad sportminnenden genoeg om en Stadion en A.F.C.-terrein in een dergelijk geval van voldoende belangstelling te voorzien.

H. B. S. heeft den beker gewonnen en met dit feit eigenlijk alleen maar een slag toegebracht aan hen, die vurig op Blauw-Wit hoopten. Doch de zebra's hebben het er leelijk bij laten liggen door in een uur tijd vier doelpunten tegen zich te laten scoren door hetzelfde H.B.S. en er hier maar één tegenover te stellen. Daarmede was het pleit voor de hoofdstad beslecht.

Tevoren had Haarlem met heel veel moeite van

De A.R.O.L.-beker voor H.B.S. De Hagenaars wonnen de finale tegen Haarlem met 3-1. Na afloop overhandigde de heer Galapazi, A. F. C.'s voorzitter, den beker aan den aanvoerder van H.B.S., Vermelten.

De Britsch-Indische hockeykunstenaars kloppen het Nederl. Elftal met 9-1. Kiekje van de Indische ploeg.

zouden, bewezen zij voldoende door hun blijken van sympathie voor Hollands oudste voetbalclub.

Zoo brachten dus H. B. S. en Haarlem het tot de finale, welke verdiend door de Hagenaars werd gewonnen. Nadat Haarlem de leiding had genomen, maakte H.B.S. spoedig gelijk en toen nog voor de rust de kraaien de leiding namen, is hun overwinning eigenlijk geen moment meer in gevaar geweest. Met 3-1 wonnen zij de match en daarmede tevens den beker. Intusschen schijnt ons het spel der nieuwe eerste klassers toch voldoende om het di-

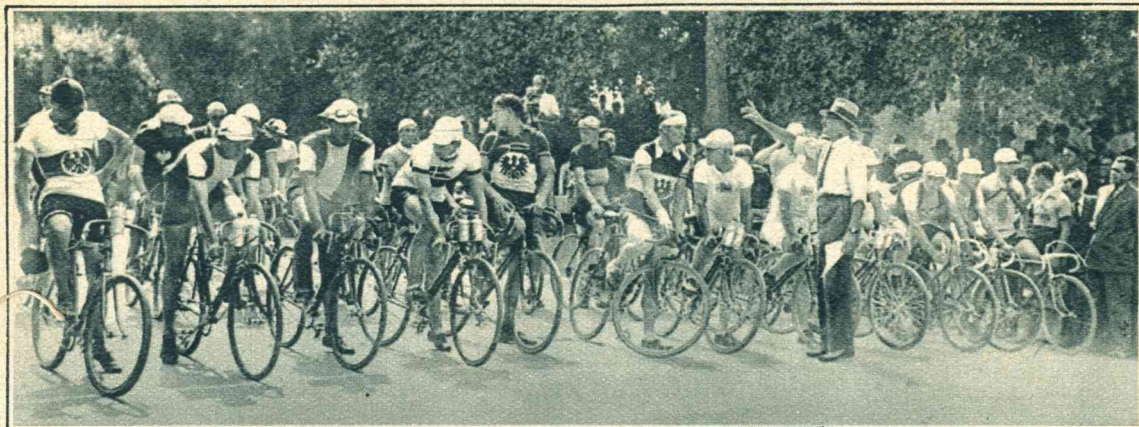
versen tegenstanders in de nieuwe omgeving lastig genoeg te maken. De aanval der roodbroeken is zeer goed. De verdediging is heel wat minder sterk,

Jubileum-kaatswedstrijden ter gelegenheid van het 50-jurig bestaan der kaatsclub „Amsterdam”. G. Sijorda (Den Haag) in actie

Groote belangstelling voor den hockeywedstrijd in het Stadion. Overzicht bij een aanval der Hollanders met een goeden blik op de welgepulde eeretribune.

De wereldkampioenschappen op den weg te Rome. De deelnemers aan den start.

een euvel, waar de Haarlemsche Schoterwegclub trouwens al vele jaren mee kampt. Alles bijeen echter een ploeg, welke zich naar onze meening zeker in de eerste klasse zal handhaven.

De Britsch-Indische hockeyphenomenen hebben het talrijke publiek mitsgaders onze vertegenwoordigende ploeg in het Stadion op een partij super-hockey vergast. Levendig herinneren wij ons nog den eindstrijd van onze ploeg tegen deze heeren, ruim vier jaar geleden tijdens het Olympische toernooi. Toen won Britsch-Indië met 3—1, met 3—1 slechts omdat een grootere overwinning niet noodig was. Dit met alle respect voor de kwaliteiten van onze hockeyers. Waarom de gasten

Zaterdagmiddag startten bij het R. A. I.-gebouw in een flinke regenbui de ongeveer 150 deelnemers aan den rit „Rond het IJsselmeer“, uitgeschreven door de Amsterdamsche rennersclub „Olympia“.

Ook de korfballers(sters) komen los. De zilveren jubileum-wedstrijden van D. V. D. Spelmoment uit den wedstrijd D. V. D.—Onder Ons. De dames in actie.

het ditmaal wel noodig vonden om met geweldige cijfers te winnen, weten wij niet. Zij deden het en wel op een wijze, welke duidelijk het meesterschap van deze menschen op hockeygebied aan het licht bracht. Tegen deze ploeg spelend is het al een heele eer voor onze jongens, dat zij een doelpunt wisten te scoren. Verder was het natuurlijk een groote handicap dat de Hollanders nu een dergelijken wedstrijd moesten spelen, terwijl het hockeysizoen hier nog niet eens is aangevangen. Overigens staat het spel der Britsch-Indiërs zoo ver boven het Europeesche hockey dat men in een treffen tussen genoemde heeren en een ploeg van het Europeesche contingent nooit anders dan een demonstratie kan zien.

De Nederlandsche Olympische ploeg in het vaderland terug. Kiekie van de aankomst aan het station D. P. te Rotterdam, maar talrijke officials ter begroeting aanwezig waren.

**De banden van
Depressie.
Vermoeidheid en
Overspanning
worden verbroken door de echte
*Kola Dallmann***

45 jarige reputatie!

PRIJS 80 Cts. PRIJS 80 Cts.

*„Dwaas is hij, die
dezen bescheiden,
bekwamen*

*helper niet
in zijn dienst
neemt.“*

Uit een brief.

**Vraagt prospectus en gratis monster bij het verkoopbureau v. Nederland
DALLKOLAT - POSTBUS 679 - AMSTERDAM
Let op den naam KOLA DALLMANN (er bestaat namaak!)**

FORBES & Co.

door

M. v. MECHELEN

John Rangers had geen flauw idee wat er aan de hand was, toen de kellner van de „Groote Club” hem kwam zeggen, dat een heer hem aan de telefoon wenschte.

„Hallo, met Newton!” klonk een stem. „Spreek ik met John Rangers?”

„Ja, Rangers hier.”

„Zeg, kom zoo gauw mogelijk hier naar toe. Mijn compagnon Forbes heeft lout gekoken!”

„Vervloekt,” mompelde Rangers. „Ik ben ongeveer drie uur bij je. Wat is je nummer ook weer?”

„Nummer 27. Het derde flatgebouw.”

Newton scheen nog door te willen gaan, maar Rangers had den haak reeds opgehangen en keek op zijn horloge, 't was twee uur.

„Ik ga er loopend heen! Het is een goede wandeling om de zaak eens flink onder oogen te zien,” praatte hij zacht voor zichzelf.

Rangers zag zijn luchtkasteelen als een kaartenhuis in elkander vallen.

Twee lange jaren had hij in de gevangenis doorgebracht, voor een oplichting. Toen hij weer in Londen terug was, wilde geen mensch meer met hem te doen hebben. Daarom had hij zich langzaam maar zeker meester weten te maken van Bernard Newton, 'n besten kerel, doch met een zwak, willoos karakter. Newton was voor den uitgeslagen Rangers een gemakkelijke prooi. Hij speculeerde met het geld van de cliënten van het welbekende bankierskantoor Forbes & Co., waarvan hij mededirecteur was.

Mr. Forbes was een doodeerlijk man, maar een ezel in zaken. Als alles nog een paar maanden goed was gegaan, hadden Rangers en Newton in Zuid-Amerika rustig hun schaapjes op het droge gehad.

Diep in gedachten wandelde Rangers verder. Er moest vlug gehandeld worden. Newton was een sul, net zoo'n groote stommerd als zijn compagnon Forbes.

Indien de boel aan het licht kwam, zat Rangers er leelijk in. Hij had zich tot nu toe bij deze zaak nog achter de schermen weten te houden, doch Newton zou zeker niet tegen het kruisverhoor der rechtbank bestand zijn.

De groote torenklok sloeg drie uur, toen Rangers de flat van Newton bereikte. 't Was warm en de open zonnige weg, evenals het flatgebouw, schenen uitgestorven, zelfs de portier was niet in zijn loge.

Rangers maakte geen gebruik van de lift, doch liep langzaam en nog steeds in gedachten de trappen op.

Terwijl hij voor de deur van zijn vriend stond, was zijn besluit reeds genomen. Newton en Forbes waren beiden gevaarlijk voor zijn vrijheid en... daarom moesten ze onschadelijk gemaakt worden. Bernard Newton opende zelf de deur.

„Hallo, Bernard, ouwe jongen! Wat is er gebeurd?” zoo begroette Rangers zijn medeplichtige.

Bernard Newton vertrok zijn gezicht tot een soort glimlach.

„We zitten er leelijk in, John,” zei hij terwijl ze in de rookkamer plaatsnamen. „Ik ben geheel alleen thuis, je kunt dus vrij spreken.”

„Ik geloof, dat ik dat beter aan jou kan overlaten, Bernard. Vertel op! Wat is er gebeurd?”

„'t Was niet mijn schuld,” protesteerde Bernard Newton zacht. „'t Was die ellendeling van een nieuwen klerk, dien Forbes eenige weken geleden heeft aangenomen. Zoolang ik de boeken onder mijn berusting had, ging alles goed. Ik heb er genoeg tegen geageerd om er personeel bij te nemen, maar Forbes achtte het zijn plicht vanwege de alom heerschende werkloosheid. Enfin, om kort te

gaan, die eene klerk Brown schijnt er achter gekomen te zijn, en is tijdens mijn afwezigheid begonnen Forbes allerlei vragen te stellen. Totdat Forbes me vanochtend onomwonden te kennen gaf, dat ik niet meer op kantoor behoefde te komen, totdat men mij zou roepen. Forbes had ik nog wel een rad voor de oogen kunnen draaien, doch met dien duivelschen Brown erbij ging dat niet meer!”

„Dat is een ellendige geschiedenis,” mompelde John, terwijl hij bij 'n tafeltje staan bleef, en terloops een oud bewerkt pistool in zijn hand nam:

„A propos, wat 'n prachtige collectie antiquiteiten heb je hier, Bernard. Maar waarvoor gebruik je dit oude ding?”

„Ik kocht het jaren geleden in Britsch Indië van een Chinees! Maar zeg nu liever wat er gebeuren moet,” riep Bernard Newton eenigszins zenuwachtig uit.

John Rangers glimlachte sarcastisch. „Maak jij je maar geen zorg, ik zal het wel zoo regelen, dat jij nergens angst voor behoeft te hebben. Vertel eens, is die Forbes iemand die afspraken prompt nakomt? Als je hem bijvoorbeeld op een zekeren tijd hier bestelt, komt hij dan?”

„Ik denk het wel! Forbes is altijd bijzonder punctueel geweest,” antwoordde Newton.

Zijn bezoeker glimlachte geheimzinnig. „Dan komt alles in orde. Ik weet meer van Forbes dan hem wel aangenaam zal zijn!”

„Van Forbes,” riep Bernard Newton ongeloovig uit.

„Maar, John, Forbes zou toch zelfs geen vlieg kwaad doen! 't Is een doodeerlijke vent!”

„Als je nu wilt, Newton, dat ik de zaak in orde maak, doe dan ook asjeblieft wat ik je zeg! Je zorgt er voor dat Forbes precies om 4 uur hier is, begrepen?”

Newton nam de telefoon en belde Forbes & Co op.

„Hallo, ben jij daar? Met Newton, luister eens. Vanmorgen was ik eigenlijk te zeer verbluft, maar je begrijpt wel dat ik me zonder méér niet laat wegsturen. Ik kan je de zaak volkomen uitleggen, maar ik ben niet van plan dat op kantoor te doen met dien Brown erbij. Ik verwacht je... laat 's kijken, 't is nu half vier... Kom precies vier uur bij me. Geen minuut later, dan zal ik je alles verklaren!”

Hij hing den hoorn op en keerde zich met een tevreden glimlach naar zijn bezoeker. „Die komt precies vier uur, hoor, John!”

Rangers keek op zijn horloge; 24 minuten voor vier, net nog den tijd om een cigarette te rooken. Hij nam ongemerkt het pistool van het tafeltje. „Hier, neem liever een cigaret van mij.”

Walter Forbes stond na het telefoon-gesprek met Newton peinzend bij den schoorsteen.

„Mr. Newton belde me zoo juist op,” sprak hij tot Mr. Brown, die in het privé-kantoor over het grootboek heengebogen zat.

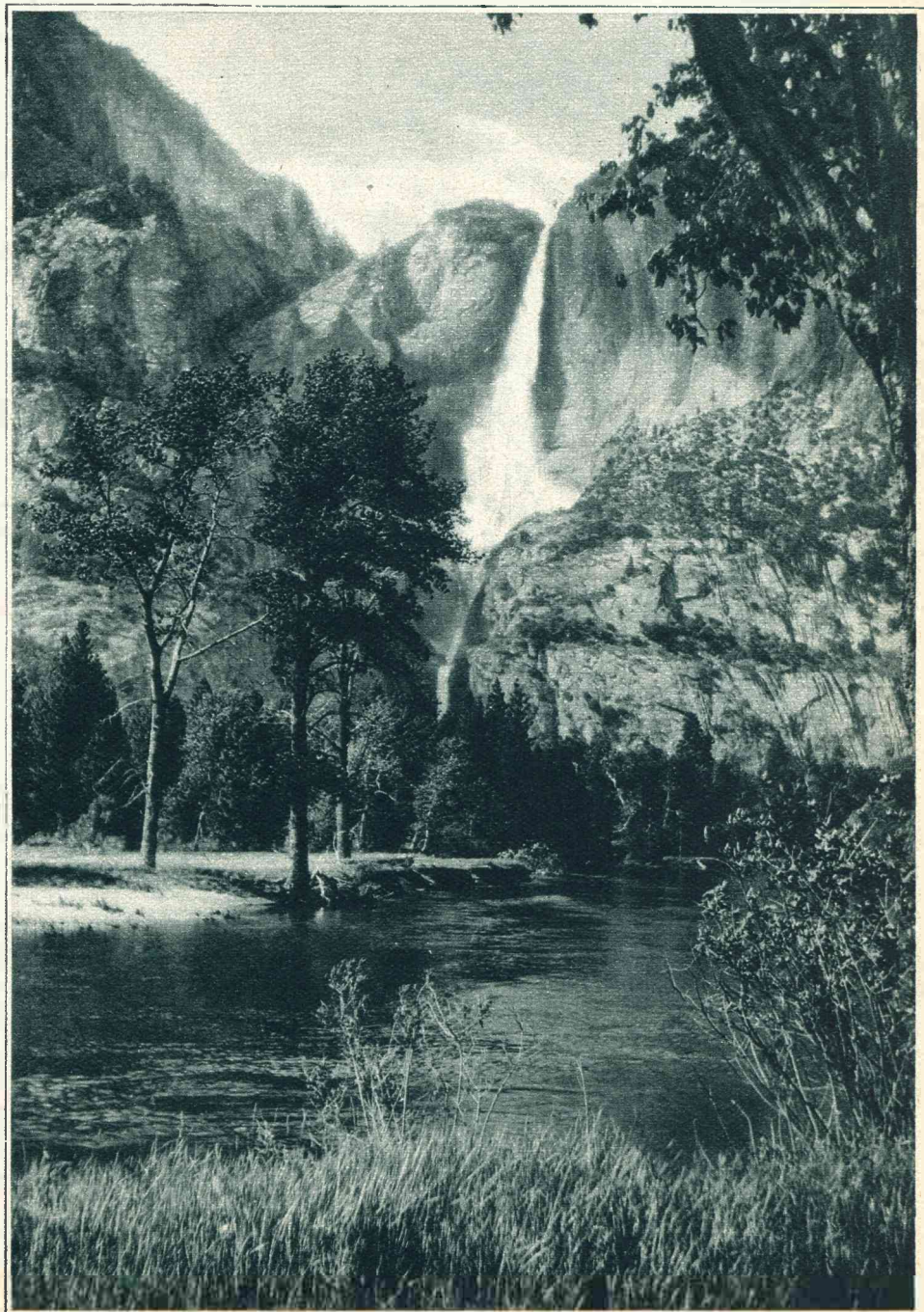
„Luister eens, Brown, ben je wel héél zeker van je zaak?”

„Volkomen, mijnheer,” antwoordde Brown. „Ik had natuurlijk mijn mond kunnen houden. En alles zou bij het oude gebleven zijn, totdat de krach onherroepelijk was gekomen, want die had niet kunnen uitblijven.”

„Neen, ik weet dat je je plicht hebt gedaan, Brown! Als je er maar zeker van bent! Mr. Newton wil direct een onderhoud met me hebben; hij zegt, dat hij alles kan verklaren en een aanklacht tegen me in zal dienen. Je begrijpt, dat ik geen ruchtbaarheid aan de zaak wensch te geven. Er zijn ongetwijfeld groote risico's met het geld der cliënten op het spel gezet. Als er iets uitlekt, krijg ik een run naar de bank en dan zou ik genoodzaakt zijn surseance van betaling aan te vragen. Het is 't beste alles rustig te laten verlopen en Newton te dwingen het geld terug te betalen! Enfin, ik ga er direct heen. Laat mijn auto maar even voorkomen!”

Op 30 Meter afstand van de woning van Mr. Newton, was Forbes genoodzaakt uit te stappen, daar een groote machine hem den weg versperde, welke rijweg en voetpad met teer bespoot.

„Ik veronderstel, dat Mr. Newton thuis is,” zei Mr. Forbes aan den portier.

De Yosemite-waterval is de hoogste waterval ter wereld. Eerst daalt het water van een hoogte van 1450 voet, om daarna nogmaals 520 voet neer te storten.

Ook de Bruidsluier is een der grootste watervallen van het Yosemite National Park, een der grootsche Amerikaansche natuurreservaten.

Forbes wilde het oude pistool oprapen. „Raak niets aan, voor de politie komt!” waarschuwde de dokter en wendde zich nu tot den portier.

„Is er iemand bij Mr. Newton op bezoek geweest vanmiddag?”

„Niet dat ik weet, dokter. Ik heb alleen maar dezen heer gezien, ongeveer vijf minuten geleden!”

„Hm,” bromde de dokter veelzeggend. „Is de politie al opgebeld?”

De portier knikte bevestigend.

De sombere stilte, die nu volgde en ijsig aandeed met 't tragische gezicht van den doode in den fauteuil werd eensklaps onderbroken door het geluid van de bel.

„De politie,” zei dokter Smith. „Blijf hier,” riep hij vervolgens tegen den portier met een veel betekenenden blik in de richting van Mr. Forbes. De dokter deed zelf open en een heer stond voor hem.

„Ik zou graag Mr. Newton spreken,” zei deze.

„Bent u van de politie?” informeerde de dokter.

„Neen, Mr. Newton belde me vanmiddag op, om bij

hem te komen. Ik ben zijn vriend Rangers.”

„Oh,” antwoordde dokter Smith. „Er is een ongeluk gebeurd met Mr. Newton. — Gelukkig!” onderbrak hij zichzelf, toen zware stappen op de trap klonken.

„De politie.... Excuseer één oogenblik, Mr. Rangers.”

Een inspecteur en twee agenten traden binnen.

„Ik ben dokter Smith, er is hier een zekere mijnheer Newton vermoord in zijn stoel gevonden!”

„Vermoord,” echode Rangers. „Wat zegt u.... Groote hemel, vermoord.”

„Laat niemand het gebouw in of uit,” beval de inspecteur tot een der agenten. Men ging de kamer binnen.

„Wie zijn deze heeren?” vroeg de inspecteur aan den dokter.

„De portier en Mr. Forbes, degene die het eerst den moord ontdekt heeft.”

De inspecteur betastte het lichaam van den doode.

„Oh, arme Bernard,” snikte Rangers op het gezicht van de ontzettende wond aan zijn slaap.

„Wat is u van plan te doen, inspecteur?” riep Rangers opeens in een vlag van woede uit. „Degene die dat gedaan heeft zal er voor boeten!”

De inspecteur haalde een notitieboekje voor den dag en begon de namen der aanwezigen op te schrijven.

De portier beweerde niets met de zaak uitstaande te hebben, hij was alleen gekomen op het ge-roep van Mr. Forbes.

De inspecteur wendde zich nu vragend tot Mr. Forbes.

„U ontdekte den moord?”

„Ja, mr. Newton belde me zoojuist op!”

„Uw naam?”

„Robert Forbes, bankier.”

„Robert Forbes,” riep Rangers geërgerd uit. „U bent toch zijn compagnon en ook degene die hem vanmorgen aan de deur gezet hebt?”

„Aan de deur gezet?” vroeg de inspecteur eenigszins verwonderd.

„Mr. Newton en ik hadden inderdaad vanmorgen onaangenaamheden. Ik hield het voor mijn plicht hem te zeggen, dat ik niet verder met hem wenschte samen te werken, vooraleer de zaak opgehelderd was.”

„Wat deed u dan nog hier?”

„Op mr. Newton's speciaal verzoek.”

„Zóó, dus daarom!” hernam de inspecteur geduldig. „En wie liet u binnen?”

„De deur stond op een kier. Op mijn bellen werd niet opengedaan en ik vond hem zóó zitten!”

Rangers lachte hard en scherp. De inspecteur sloot zijn notitieboekje. „Mr. Forbes,” zeide hij.

„Voordat we verder gaan, moet ik u waarschuwen, dat u zich in een zeer gevaarlijke positie bevindt.”

„Groote hemel, man, wat bedoel je?” riep Mr. Forbes ontsteld uit.

De inspecteur ging zitten.

„'t Lijkt me nogal doorzichtig, Mr. Forbes. Uw aanwezigheid hier op een tijd dat de moord begaan kan zijn en uw relatie met den vermoorde zijn werkelijk zéér belangrijke bewijzen. Bovendien was uw binnentreden in deze woning zooals u zoojuist vertelt, nogal tamelijk twijfelachtig. Want het lijkt me heel natuurlijk, dat de vermoorde u zelf heeft opengedaan.”

„Maar dat is ontzettend,” riep Forbes uit. „Ik zweer u, dat de deur open was! Ik zou toch ook niet oogenblikkelijk naar den portier gehold zijn, als ik hem juist vermoord had. Natuurlijk had ik een grondige reden om ruzie met hem te maken, een zeer ernstige reden zelfs. Zijn gedrag in onze zaken....”

„Hij was er erg van in de war,” zei Rangers. „Zooals u hem vanmorgen behandeld hebt. Hij belde me juist op om bij hem te komen.”

„Excuseer mijnheer,” sprak opeens de brigadier, die tot nu toe steeds gezwezen had. „Kwam u ook nu pas binnen?”

„Ja, natuurlijk!” antwoordde Rangers, „geen twee minuten voor u.”

„Hè, wat eigenaardig, ik wist niet dat deze flat ook nog een achteringang had.”

„Achteringang?” riep Rangers eenigszins geërgerd uit. „Ik kruip niet door achterdeurtjes. Ik ben dezelfde trap opgekomen als u.”

„Dat is eigenaardig!”

„Wat is eigenaardig?” vroeg nu de inspecteur aan zijn ondergeschikte.

„De schoenen van mijnheer Rangers, inspecteur.”

„Neemt u me niet kwalijk,” merkte de politie-man op. „Verdachte Forbes is binnengekomen voor de moord moet zijn gebeurd, terwijl u en ik hier kwamen, nádat de moord plaats had en wij allen hebben stoffige met pek en grint besmeerde schoenen. En Mr. Rangers, die dan om zóó te zeggen tusschen ons in moet zijn binnengekomen, heeft schoone schoenen.”

„Ik veronderstel, dat ik beter uitgekeken heb, waar ik liep,” sprak Rangers. „Trouwens, de heele weg was toch niet geteerd?”

„Ik zal het u verklaren, inspecteur. Dit stuk weg is namelijk in het laatste uur geteerd, Mr. Rangers moet dus in dit huis geweest zijn vóór drie uur.”

„Ja, dat was ik ook,” sprak Rangers koel. „Ik ben bij 'n anderen vriend geweest op nummer 49.”

„De nummers eindigen hier op 40,” zei de portier.

Eensklaps greep de inspecteur Rangers' rechterhand en hield de palm naar het volle licht. Er liep een lange rood-bruine streep doorheen. „Dit,” zei de inspecteur droog, „lijkt héél erg veel op een streep bloed.”

En voor Rangers goed en wel begreep wat er gebeurde, klikten twee boeien om zijn polsen.

„Weest u blij, Mr. Forbes, dat die weg juist geteerd was, anders zou het zeker heel moeilijk voor u geweest zijn, uw onschuld te bewijzen.”

Eenige weken later deelde het groote bankierskantoor Forbes en Co. mede, dat de firma in het vervolg *Forbes en Brown* was.

„Ik zou 't u niet kunnen zeggen, mijnheer. Ik heb hoodschappen gedaan en ben eerst een kwartier geleden teruggekomen.”

Forbes ging de trappen op naar nummer 27 op de derde verdieping. Toen hij belde werd niet opgedaan en daarom klopte hij eens flink op de deur. Deze ging toen vanzelf open. Daar hij vroeger reeds meerdere malen bij Newton was geweest en deze hem verwachtte, liep hij door de kleine hall, regelrecht naar de rookkamer.

„Hallo, Newton,” riep hij. „De deur stond open, daarom kwam ik maar binnen. Lieve hemel,” riep hij eensklaps hevig ontsteld uit toen hij Bernard Newton met een groote gapende hoofdwonde in een fauteuil zag zitten. Er was geen dokter voor nodig om te zien, dat hij dood was.

Forbes keek verschrikt in de groote oogen, die een glazige, starre uitdrukking hadden aangenomen. De hand, die slap over de armleuning hing, was nog warm.

Hij keek de kamer eens rond. Alles stond nog op zijn plaats, alleen op het groote tijgervel voor den haard lag een groot, zwaar bewerkt pistool.

Vlug doorzocht Forbes alle kamers en rende vervolgens de trappen af, naar den portier.

„Portier,” gilde Forbes, „een dokter, de politie. Mr. Newton is vermoord. Het kan nog geen tien minuten geleden gebeurd zijn.”

„Een dokter woont op Nummer 9, de politie zal ik direct opbellen.”

Geen twee minuten later was een dokter ter plaatse. Hij onderzocht den doode en schudde zijn grijze hoofd.

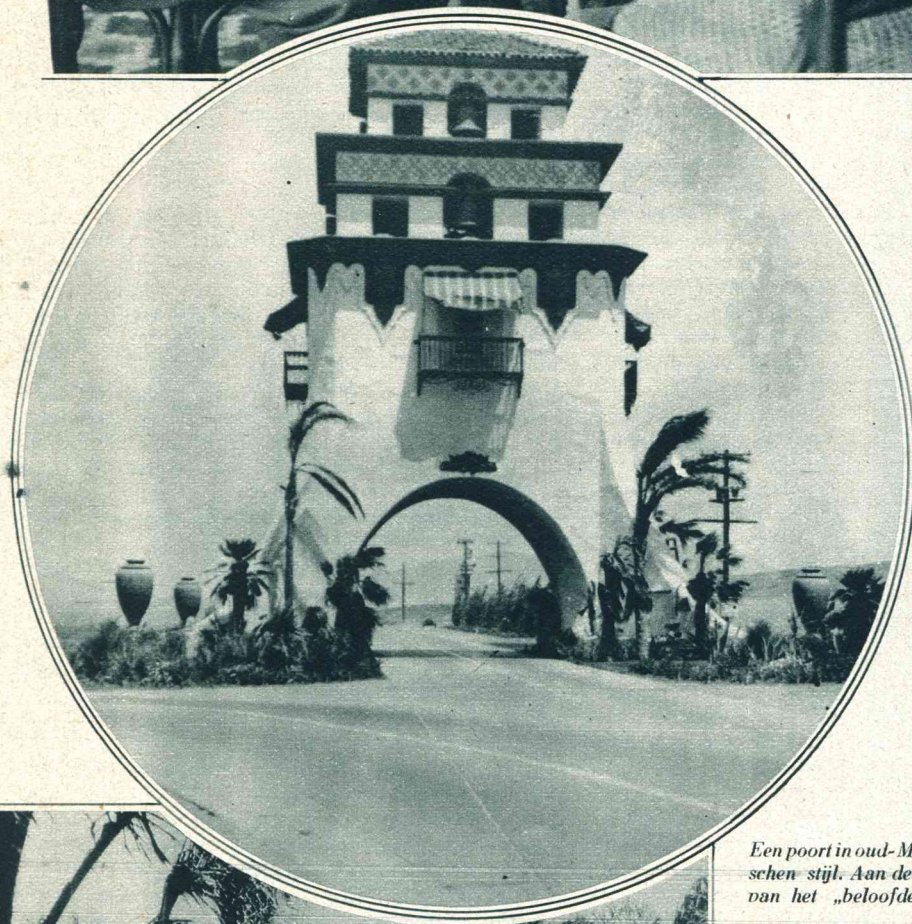
„Indien we direct hier waren geweest, hadden we hem misschien nog kunnen helpen, doch nu is het te laat.”

Drinken over de Grens

Drie, die even de grens overvipten.

In de winkelramen van Los Angeles ziet men allerlei likeurflesschen gevuld met ... vruchtensap.

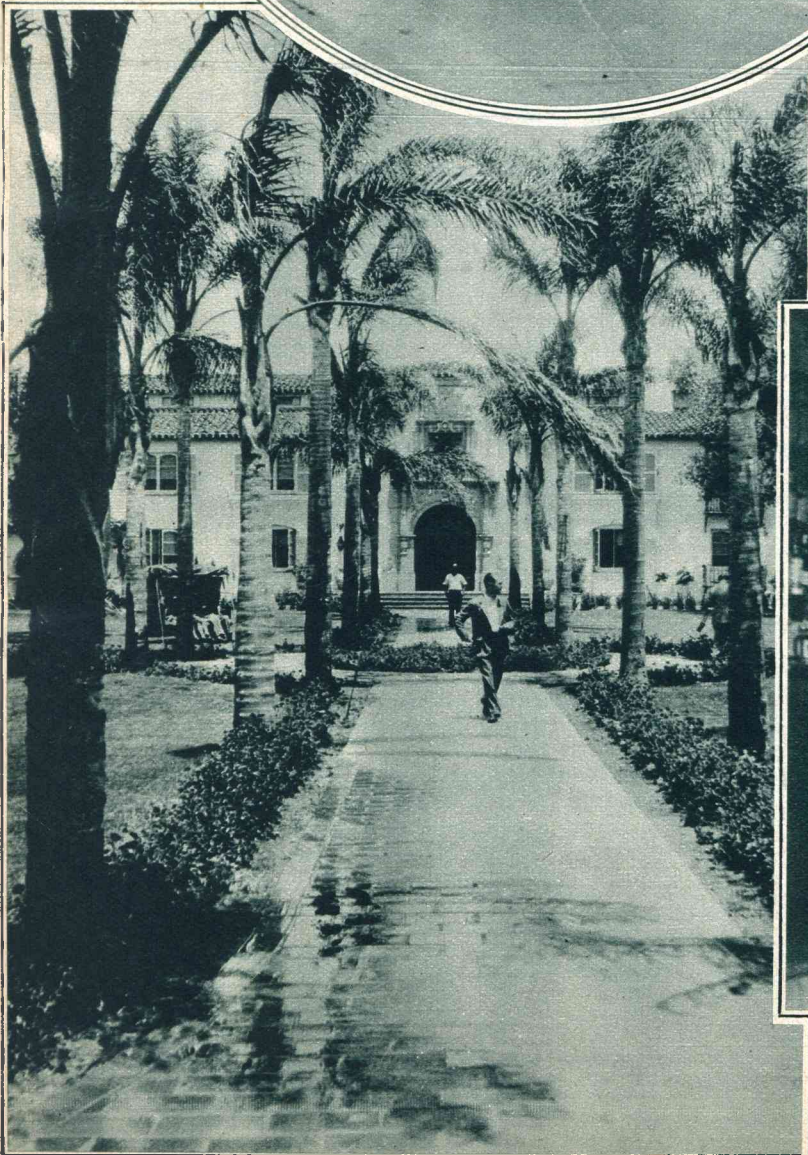

Een poort in oud-Mexicaanschen stijl. Aan den ingang van het „beloofde land.”

Dat het alcoholverbod lang niet de sympathie van alle Amerikanen heeft, is bekend. Het strenge verbod heeft een drank-smokkelhandel doen ontstaan, welke op zijn beurt weer de oorzaak is van allerlei mistoestanden. De bewoners der Vereenigde Staten die dicht bij de grens van Mexico wonen ontvluchten geregeld in auto's hun drooggelegd moederland om aan de andere zijde van de barrière „iets te kunnen gebruiken.” Van Los Angeles naar het Mexicaansche Tia Juana is maar een kort ritje met den auto. En iets verder, temidden van heerlijke palmen en fonteinen, ligt het luxe stadje Agua Caliente. Daar zijn casino's en café's in overvloed. De Mexicanen zijn niet dom en laten hun burens rustig dertig dollar voor een flesch champagne betalen. Maar de dorst is zoo groot, dat er in het eerstgenoemde plaatsje heele straten zijn, waar uitsluitend bars in staan. En allen zitten even vol met bezoekers. Dat het terugkomen niet altijd zonderongelukken geschiedt, bewijst een waarschuwingsbord aan den Amerikaanschen kant van de grensstreek, waarop te lezen staat: „Wie dronken terugkomt, gaat de gevangenis in.”

Een kijkje in een der vele bars te Tia Juana.

Het fraaie Casino te Agua Caliente, waar talrijke Amerikanen heentrekken om vrij te kunnen drinken.

DE BRUUT

DOOR
DOUGLAS
NEWTON

De Indiaan ging onverstoort met zijn werk verder, doch de andere man kroop meer dan hij liep op hen toe. Hij strekte zijn hand uit. „Mijnheer, 'n sigaret uit liefde voor...” Plotseling zweeg hij: de doffe oogen in het magere gelaat, dat duidelijk de sporen droeg van een losbandig leven, werden vervuld met een panischen schrik.

„Sondes!” riep hij uit, terwijl hij terugdeinsde. „Sondes!”

Martin Sondes lachte met den mildadigen lach van een rondreizend koopman, die zich nu eens geroepen voelt goed te doen. Zijn stem klonk echter scherp, toen hij sprak:

„Houd je hoofd bij elkaar, Felton. Ik ben gekomen om je hier vandaan te krijgen.”

Om de verwarring bij den kerel niet al te veel te doen opvallen, wendde hij zich tot den sergeant en zei:

„Ja, hij kent wat Engelsch, maar ik wil eens onderzoeken of hij er nog verder mee bekend is.”

Felton, die Martin aanzag met een blik, waarin stuwheid doch ook angst te lezen stond, fluisterde op ongeloovigen toon:

„Jij hier om mij te bevrijden, Sondes? Dat klinkt niet erg aannemelijk.”

„Ik ben gehuurd om het te volbrengen. Ik heb het beloofd. Je halfzuster is hier in den omtrek van Senzala, om te wachten tot je bevrijd bent.”

„Jennifer?” riep Felton uit, in de grootste verbazing.

„Ja, Jennifer Daun,” zei Martin, doch er was zoo'n harde klank in zijn stem, dat Felton hem een glurenden blik toewierp. De sergeant vroeg: „Wat beteekent dat Jennifer, waarvan hij spreekt?”

„Ik vroeg hem, nadat hij mij had verteld, dat hij uit Londen kwam, of hij wist waar het groote magazijn Jennifer is, dat eenieder, die daar bekend is, weet te vinden. Hij zegt, dat hij het weet, maar ik zal hem nog eens nader vragen.”

Felton zei:

„Hoe is het mogelijk, dat Jennifer hier heelemaal naar toe is gekomen, jou heeft ontmoet en onder haar betoovering heeft gebracht?”

„Wij kunnen daar nu niet over spreken,” antwoordde Martin stijfjes. „Het voornaamste is nu, dat wij weten, hoe je hier vandaan kunt komen.”

„Daar is geen kans op,” zei Felton, terwijl hij zuchtte. „Het is eenvoudig onmogelijk. Die schurken zouden mij achterna zitten en koelbloedig ombrengen, voordat ik het woud bereikt zou hebben. En bovendien — zonder geld....?”

„Hoe is het met de gevangenis zelf?”

„Zoo goed als onmogelijk om te ontsnappen!” jammerde Felton.

„Wij zullen wat risico moeten nemen,” antwoordde Sondes. „Heb je geen enkel idee?”

„Je weet, dat je die kerels kunt omkoopen.”

„Daar is geen tijd voor,” zei Martin. „Er moet zoo snel mogelijk worden gehandeld. Een stelletje roovers zit ons op de hielen.”

Aarzelend zei Felton:

„Er is een mogelijkheid, waar ik al eens meer aan heb gedacht, maar het is gevaarlijk.”

„Vertel op,” gebod Sondes.

„Ik had zoo gedacht: Naast de gevangenis ligt de hospedaria....”

„Gebruik onze eigen taal, idioot!”

„Dat spijt mij! Dat spijt mij!” riep Felton verschromt uit. „Kijk, één zijde van de gevangenis wordt gegrensd door een gebouwtje, waarin een herberg is. Dat huis heeft een plat dak. Iemand zou met een touw gemakkelijk vanaf dat dak op de kleine subpatio — verschromt zweeg hij weer even — „ik bedoel op de binnenplaats kunnen afdalen. De deur van de cel, waarin ik met nog twintig anderen slaap, komt daarop uit. Er staat een nummer op — no.3. Maar het naar omlaag klimmen langs dat touw beteekent, dat je gevaar loopt door den schildwacht te worden gezien.”

„Is de deur van de cel gesloten?”

KORTE INHOUD VAN HET VOORAFGAANDE.

Te Saluce in Zuid-Amerika arriveert een klein gezelschap Engelschen, bestaande uit de heeren Paul Glen, Bevis Probyn, de dames Jennifer Daun en Lillias Seyler. Zij voeren een groote hoeveelheid goud met zich mede, waarop de roofzuchtige bevolking loert. Het gezelschap scheept zich in aan boord van de Evelyn Hope, welke onder bevel van den wakkeren kapitein Sondes staat. Rooverbenden onder aanvoering van Pascobas en Cipriano probeeren het schip te bemeeisteren. Dank zij het krachtige optreden van Sondes wordt dit verhindert en men kiest zee naar Fogasta. Daar wil men een halfbroer van Jennifer, Ronald Buckingham, uit de gevangenis bevrijden. Evenwel wordt het schip door Pascobas opnieuw achtervolgd. Met groote moeite ontsnapt men uit de haven naar volle zee. Daar begint de achtervolging opnieuw. De Evelyn Hope weet echter in een kreek te ontsnappen. Door een groot waagstuk uit te halen gelukt het aan Sondes en Jennifer de machines van hun achtervolgers onklaar te maken. Tusschen den kapitein en miss Daun groeit een wederzijdsche geneztheid, tot woede van Lillias Seyler. Zij weet dat de halfbroer van Jennifer dezelfde is als Ralph Felton, de grootste vijand van Martin Sondes, en laat zich dat in den loop van een gesprek ontvallen. Na langen zelfstrijd besluit Sondes den tocht terwille van Jennifer voort te zetten. Na in Fogasta aangekomen te zijn, blijkt dat Buckingham naar het binnenland is vervoerd, waar hij in het stadje Senzala wordt gevangen gehouden. Dwars door de wildernis trekt men daarheen, het schip achterlatend. Sondes en Paul Glen slagen er in tot Felton door te dringen.

„De schildwacht heeft altijd den sleutel bij zich. Elk oogenblik als de commandant het in zijn hoofd krijgt de ronde te doen, moet hij de deur kunnen openen. Doch 's avonds doet hij het nooit.”

„Is die schildwacht de eenige bewaker op de binnenplaats?”

„De eenige die wakker is. Aan de linkerzijde is een klein wachtlokaal. Dat is gemakkelijk te zien, omdat er een licht brandt. Doch de soldaten, die er in zitten, slapen allen.”

„Prachtig. Je moet zorgen vannacht, en eventueel de volgende nachten, zoo dicht mogelijk bij de deur van de cel te zijn en je gereed houden onmiddellijk naar buiten te komen. Welke tijd is de beste?”

„Na elf uur, dan zullen de anderen wel allen slapen. Het is toch niet noodig, dat een van de anderen tevens van de gelegenheid gebruik maakt, wel?” Hij zag den blik van afkeer in Sondes' oogen.

„Ik bedoel het zoo, dat, indien zij allen er uit zouden willen, dat zoo goed als zeker alarm zou veroorzaken met het daarmede verbonden gevaar voor mij persoonlijk — en — en natuurlijk ook voor jou.”

„Goed,” stemde Martin toe. „Ik kom vanavond of morgenavond na elf uur. Houd je gereed.”

„Ja,” zei Felton en zijn lippen trilden. „Maar ik zou toch zeggen, dat omkoopen veel minder gevaarlijk is.”

„Ik heb je reeds gezegd, dat daar geen tijd voor is. Je halfzuster is in gevaar, vergeet dat niet.”

„O ja, Jennifer,” zei hij. „Zei je niet, dat die wachtte met rijdieren en geld om zoo spoedig mogelijk weg te kunnen komen?”

„Zoo is het,” zei Sondes kortaf. Hij wendde zich tot den sergeant van de wacht. „Het is zooals u hebt gezegd. Het is wonderbaarlijk, maar hij is een Engelschman. Hij vertelde mij....” En Martin hing een uitvoerig verhaal op van verschillende bijzonderheden, die hem waren verteld en waaruit hij onfeilbaar had kunnen afleiden, dat deze gevangene inderdaad een Engelschman was. Onderwijl waren zij teruggekeerd tot den „stommen” Paul en de muilezels.

Na een overdreven afscheid reden zij naar Senzala. Zij stapten af bij de herberg naast de gevangenis.

Alles klopte met hetgeen Felton had verteld. De in vervallen staat verkeerende gevangenis werd aan één zijde begrensd door de herberg en vanaf het platte dak kon Martin op de kleine binnenplaats zien. Over het geheel genomen liet alles zich nogal heel eenvoudig aanzien. Door middel van een flink touw kon men heel gemakkelijk van het dak afdalen op de binnenplaats en Martin meende persoonlijk wel in staat te zijn met een enkelen schildwacht af te rekenen.

Tevredengesteld maakte hij de plannen voor den avond. Hij kocht in het stadje het benodigde dikke touw, benevens een drietal paarden, die, naar hij voorgaf, moesten dienen om de oververmoeide muilezels te vervangen. Wel eenigszins tot ontstemming van Paul regelde hij het zoo, dat deze met de

paarden in een kleine zijstraat bleef wachten. Dit straatje bevond zich op ongeveer honderd meter van den achteruitgang van de herberg. Tegen elf uur, nadat Martin eerst goed had onderzocht of alle grendels waren weggeschoven, teneinde een spoedige ontsnapping mogelijk te maken, klom hij naar het dak.

Naar beneden ziende, bemerkte hij, dat aan de linkerzijde een klein gedeelte was verlicht door het schijnsel, dat door het venster van het wachthuisje naar buiten viel. Verder bevond zich onder een zuilengalerij van de oude gevangenis nog een klein gedempt licht. Overigens heerschte er duisternis. In de zeer matige verlichting zag hij nu en dan de schaduw van den schildwacht, herkenbaar aan de bajonet, die van tijd tot tijd even in een kleine flikkering de zwakke stralen weerkaatste. Een kwartier, nadat Martin zijn positie zoo goed mogelijk had bepaald, begaf de schildwacht zich naar de zuilengalerij en nadien vernam Sondes zijn voetstappen niet meer. Eveneens had de kapitein in de doodsche stilte van den nacht een geluid gehoord, dat kon zijn veroorzaakt door het plaats van een geweer tegen den muur. Toen hij, na nog enkele minuten, een regelmatig gesnurk vernam, meende hij met bijna volkomen zekerheid te kunnen aannemen, dat de wacht in diepe rust was verzonken. Martin liet zijn touw langs den muur naar beneden zakken.

Langs den muur heerschte diepere duisternis dan op de binnenplaats zelf en onder begunstiging hiervan liet Sondes zich naar beneden zakken. Hij werd niet gezien. Op den vloer was het eveneens nog donker, hoewel hier de invloed van de schaarsche verlichting reeds merkbaar was. Martin constateerde, dat hij zich op een vierkante binnenplaats bevond, omgeven door een zuilengalerij, waar hij onduidelijk een groot aantal deuren onderscheidde, die toegang tot de cellen moesten geven. Den slapenden schildwacht kon hij niet zoo spoedig ontdekken. Deze had zich waarschijnlijk in een hoek teruggetrokken. Het venster van het wachthuisje bevond zich ongeveer twintig pas van hem af.

De muur, waarlangs hij was afgedaald, bevond zich volkomen in het donker en het zou ongetwijfeld eenige moeite kosten om het touw terug te vinden. Sondes nam zijn horloge uit zijn zak en bond dat aan het onderend vast. De lichtende wijzerplaat gaf op deze wijze de plaats aan, waar het touw zich bevond.

Voorzichtig sloop hij naar het venster van het wachtgebouw. Vier mannen lagen daar op stoelen en houten banken te snurken. Het speet hem, dat hij geen middel kon vinden om de deur van het lokaal af te sluiten of te grendelen en ze op die wijze gevangen te houden. Hij deed echter iets anders, dat eveneens heel goed van pas kon komen. Door het venster had hij gezien, dat de geweren naast de deur tegen den muur stonden. Deze nu was op een kier geopend. Voorzichtig haalde Sondes de wapens een voor een naar buiten en hij legde ze in de diepe geul, die rondom de binnenplaats liep. Opschudding, veroorzaakt door schieten, zou hierdoor uitgesloten zijn.

Toen ging hij op zoek naar den schildwacht. Zoals hij reeds dacht, had deze zich behaaglijk in een hoekje genesteld en hij sliep daar den slaap des rechtvaardigen. Zoals Felton reeds had aangeduid, hing aan zijn gordel een bos sleutels.

Sondes greep ook zijn geweer, dat naast hem stond, en plaatste het een flink eind verder, om te voorkomen dat er tegen zou worden gestooten en het met veel gekletter op den steenen vloer terecht zou komen. Toen raakte hij den soldaat zachtjes aan met iets, dat hij uit zijn achterzak had te voorschijn gehaald. De soldaat ontwaakte langzaam, opende zijn slaperige oogen, zag het zware lichaam, dat zich over hem heen had gebogen, wilde schreeuwen, doch bedwong zich bij het aanschouwen van het voorwerp, dat Sondes hem voorhield. Martin had een kleine automatische revolver in zijn rech-

DRAAG GEEN BREUKBAND!

Na 30-jarige ondervinding heb ik een Breukverband-Apparaat voor mannen, vrouwen en kinderen gemaakt, hetgeen breuklijden verhelpt.

Ik zend het op proef!

Indien U bijna alles beproefd hebt, kom dan tot mij. Waar anderen gefaald hebben, daar heb ik mijn grootste succes gehad. Zond onderstaande coupon heden en ik zal U gratis mijn geïllustreerd boek over breuken en hare behandeling toezenden, waarin ook mijn Breukverband-Apparaat is afgebeeld met de prijzen, ook de namen van vele personen, die het beproefd hebben en hoogst dankbaar zijn. Het geeft directe verlichting, wanneer al het andere niets hielp.

Ik maak het volgens Uw maat en zend het U toe met absoluten waarborg, dat het U voldoet zal, of ik zend U het geld terug. Ik heb den prijs zoo laag mogelijk gesteld, zoodat rijk of arm het koopen kan. Ik zend het op proef ten bewijze dat hetgeen ik zeg, waarheid bevat. U alleen oordeelt en indien U eens mijn geïllustreerd boek gelezen hebt, zult U even verrukt zijn als mijne duizenden patiënten wier schriftelijke dankbetuigingen voor U ter inzage liggen. Vul onderstaande gratis coupon in en post die nog heden.

Photo v. d. heer C. E. BROOKS die zich zelf en duizenden anderen van breuklijden bevrijdde. Indien breuklijdende, schrijf dan nog heden.

GRATIS INFORMATIE-COUPON

C. E. BROOKS (2191 C) Singel 25 - Amsterdam

Geef mij te zenden, franco per post, in onbedrukte enveloppe, zonder eenige kosten of verplichtingen mijnerzijds, Uw geïll. boek en volledige inlichtingen betreffende Uw Breukverband-Apparaat.

Naam:

Adres:

Levensverzekering-Mij. „HAARLEM”

Haarlem - Wilsonsplein 11 - Opgericht 1873

Sluit alle soorten Levens-, Pensioen- en Volksverzekeringen

INTEEKENBILJET

Ondergeteekende verklaart zich hiermede te abonneren op „De Stad Amsterdam” a 1.62 per drie maanden 1) of 0.12 per week

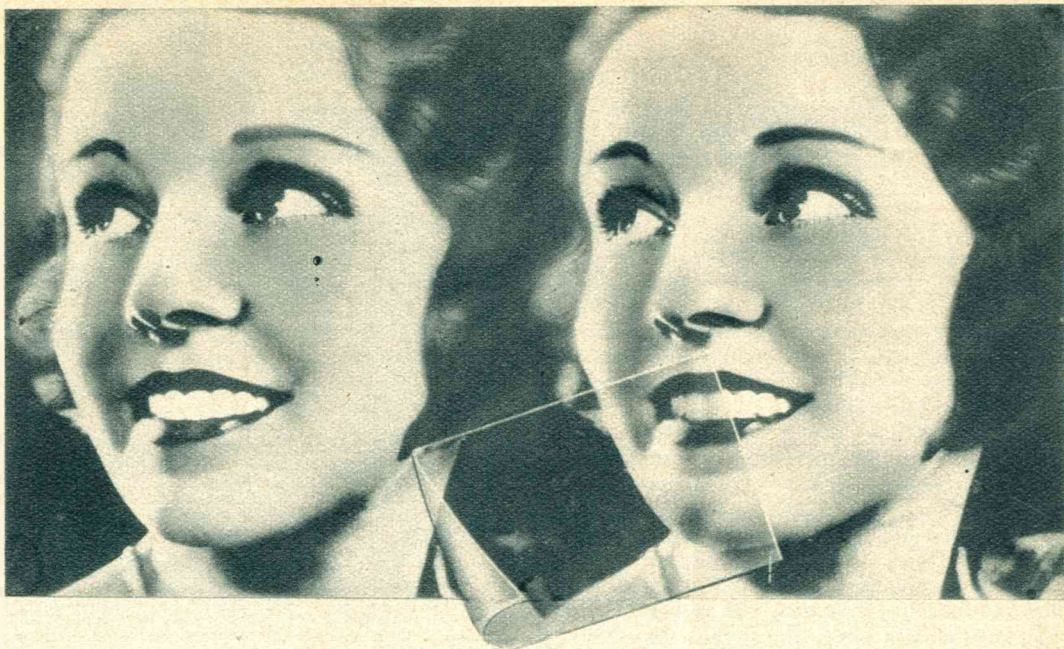
1) Doorhalen wat niet verlangd wordt.

Naam

Adres

Bovenstaand inteekenbiljet s.v.p. na invulling afgeven aan ons Bureau. N.Z. Voorburgwal 262, of per post toezenden in open enveloppe met postzegel van 1½ cent gefrankeerd.

De Administratie van „DE STAD -AMSTERDAM” N.Z. VOORBURGWAL 262

De tandpasta, die de beste uitwerking heeft, is tevens de meest onschadelijke.

Er zijn tandpasta's die wél reinigen, maar tevens de tanden beschadigen. Andere zijn onschadelijk, maar reinigen niet afdoende. Pepsodent reinigt en is tevens onschadelijk.

De Pepsodent Laboratoria hebben een nieuwe ontdekking bekend gemaakt, die in toepassing is gebracht in de Pepsodent Tandpasta. Pepsodent bevat hierdoor drie bijzondere eigenschappen.

1. Het nieuwe reinigende en polijstende materiaal in Pepsodent verwijderd op uitnemende wijze den doffen en gevaarlijken tandaanslag.
2. Dit nieuwe materiaal is viterst fijn. Hierdoor wordt het glazuur der tanden gepolijst tot ze blinkend wit zijn.
3. Het allerbelangrijkste is, dat het nieuwe materiaal absoluut onschadelijk is, dank zij z'n zachte werking, ja - zelfs tweemaal zoo

zacht als de polijstende materialen, die algemeen in gebruik zijn.

Pepsodent heeft als doel het verwijderen van den tandaanslag. Pepsodent kan dit beter dan welke andere tandpasta ook.

Bestrijdt den tandaanslag. Tandaanslag is een kleverig laagje op Uw tanden. Het verzamelt bacteriën, die bederf kunnen veroorzaken. Het neemt voedselresten en rookdeeltjes in zich op, waardoor de tanden er dof uitzien. Schoonheid en gezondheid eischen, dat de tandaanslag verwijderd wordt.

Koopt nog heden een tube Pepsodent. Het is de hedendaagsche wetenschappelijke tandpasta.

Agenten:
N.V. Rowntree
Handels Mij.
Heerengr. 209
Amsterdam

5012

Verkrijgbaar in 2 maten Grootte tube en Supertube Vergelijk den inhoud.

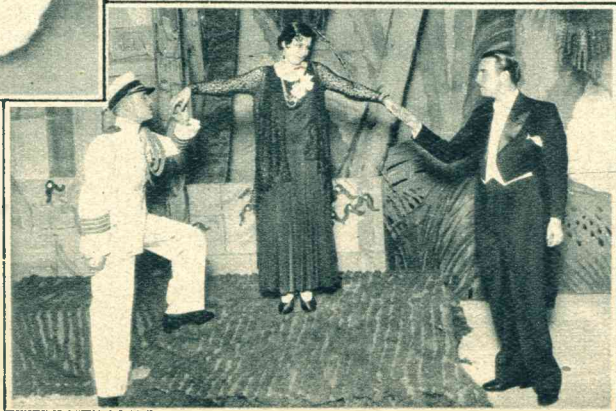
De nieuwe hedendaagsche Amerikaansche Tandpasta.

Een der vele aardige dansscènes.

Harry Boda, Kalman Knoack en Sylvain Poons in een der scènes.

Mimi Lebet en haar beide partners.

Bloemen van Hawaii

Een dezer dagen ging in het Theater Carré een frissche première van Paul Abraham's Operette „Bloemen van Hawaii”. De vocale en instrumentale uitvoering van deze operette was werkelijk een verrassing, terwijl eveneens de volle bezetting en de geslaagde décors in hooge mate de aandacht trokken. De min of meer trage

handeling van het gegeven wordt soms verdoezeld, soms geaccentueerd door afwisselende tafereelen van zang, dans en komiekheid, welke ieder voor zich lang niet onverdienstelijk zijn. Bij de eerste opvoering werden de medewerkers met een bloemen-lawine overstelpt.

terhand en de soldaat scheen alle respect voor dergelijke voorwerpen te bezitten.

„Mijnheer is heel verstandig,” fluisterde Sondes. „Ik ben een wanhopig man en het levenslicht van een mensch is spoedig uitgeblazen. Zou u mij het genoeg willen doen nog verstandiger te zijn, dat wil zeggen, zou u zich op den vloer neer willen vlijen met de handen op den rug? Rustig, mijnheer, onze levens zijn zoo broos. Eén luid woord — maar ik zie het al, mijnheer heeft een wonderbaarlijk aanpassingsvermogen.”

Binnen enkele oogenblikken had Martin den man gebonden en gekneveld met een touw, dat hij voor dit doel had meegebracht. Hij nam den man zijn sleutels af en liep de binnenplaats rond, totdat hij celdeur no.3 had bereikt. Bij het licht van de lamp onder de zuilengalerij had hij gezien, dat aan elken sleutel een metalen plaat was bevestigd, waarop het nummer van de cel stond vermeld, zoodat hem in dit opzicht geen moeilijkheden werden berokkend. Het viel gemakkelijk de deur te openen. Toen hij dit had gedaan, kwam Felton zóó gehaast naar buiten, dat hij Martin de sleutels bijna uit de handen sloeg.

„Houd je kalm, idioot!” siste Sondes tusschen zijn tanden.

„Waar is het touw?” stamelde Felton. „Wijs mij het touw aan! Ik wil onmiddellijk naar boven klimmen.”

Zijn tanden klapperden, hij beefde hevig en het

was duidelijk, dat hij door een hevigen angst was bevangen. Sondes greep hem bij de keel.

„Wil je weer terug in die cel?” dreigde hij. „Houd je kalm of ik sla je tegen den grond.”

„Zou — zou je dat doen?” klappertandde Felton. „En — en wat zou je dan tegen Jennifer — die beste Jennifer zeggen?”

Sondes' greep werd sterker. Hij schudde den kerel heen en weer.

„Gemeene hond!” fluisterde hij. „Ik heb veel zin om je hier op deze zelfde plaats te dooden — je verdient geen beter lot.”

Onder de heftigheid van Martin's woede begon Felton zoete broodjes te bakken.

„Ik neem het terug,” jammerde hij. „Zoo meen ik het niet — van zenuwachtigheid ben ik mijn hoofd kwijt geraakt. Indien jij na zoo'n tijd eens gelegenheid kreeg uit deze hel te ontsnappen, zou je mijn gemoedstoestand waarschijnlijk beter kunnen begrijpen.”

„Vooruit, zwijg liever,” beet Sondes hem toe. „Anders komen wij hier nooit vandaan. Hoe denk je langs dat touw omhoog te komen?”

De angst deed Felton ook weer zijn zelfbeheersching terugvinden.

„Het zal wel gaan,” fluisterde hij. „Ik ben er nu alweer een beetje overheen. Ik kan wel naar boven klimmen. Wees daar maar niet bang voor. Waar is het touw?”

„Zie je daar dat groenachtige licht tegen den

muur, heel zwak? Nu, dat is het touw,” zei Sondes, en Felton zou er zonder meer op toe zijn gesneld, als hij niet was weerhouden door den sterken arm van den kapitein. „Wacht een oogenblik,” ging Sondes verder. „Dat is nog niet alles. Wij moeten op alles voorbereid zijn. Wanneer je het dak van de herberg hebt bereikt, moet je naar beneden sluipen en het huis aan de achterzijde verlaten. Weet je het?”

„Ja, dat is een klein doodlopend steegje.”

„Juist. Even verderop wacht een man met drie paarden. Een Engelschman, Paul Glen. Indien er ook maar eenig onraad dreigt, dan moeten jullie er onmiddellijk vandoor gaan. Jij zult toch zeker wel kunnen inzien, dat wachten in zoo'n geval fataal is.”

„Groote hemel, ja,” kreunde Felton. Toen vroeg hij met iets listigs in zijn stem: „Weet die Glen dat? Hij zal in zoo'n geval juist willen wachten.”

„Als er onraad is, wacht hij in geen geval,” antwoordde Sondes. „Ik heb hem mijn instructies gegeven. Hij kent het gevaar, dat er aan verbonden is.”

„Prachtig! Prachtig! Kan ik nu langs het touw naar boven klimmen?”

Martin had groote moeite om zijn haast wat in te toomen bij het oversteken van de binnenplaats. Hij bracht de trillende handen van den man aan het touw en zag toe, hoe hij beverig en onhandig begon te klimmen.

Het gevolg was natuurlijk, dat zijn schoenen van tijd tot tijd niet onzacht met den muur in aanraking kwamen, waardoor stukken kalk naar beneden vielen. Het geluid, dat hierdoor werd veroorzaakt, klonk zóó hol in de doodsche stilte, dat Martin zich nu en dan omwendde naar het wachtgebouw om te zien of ze daar niet ontwaakten.

Hooger en hooger klom de bevrijde gevangene. Er weerklonk een zeer hard geluid, toen een stuk uitstekend gesteente door Felton werd losgetrapt en naar beneden viel. Martin's hand ging snel naar zijn revolver. Doch in het wachtlokaal bleef het rustig.

Nu moest de kerel boven zijn. Martin zag omhoog en verbeeldde zich, dat hij den omtrek van een hoofd zag afgeteekend tegen den hemel. Felton had het dak bereikt en keek over den rand naar beneden. Martin zag naar de groenlichtende wijzerplaat en wachtte op de drie rukbewegingen, welke voor hem een teken zouden zijn, dat ook hij naar boven kon klimmen.

Terwijl hij wachtte, suiste er iets langs zijn hoofd en een dakpan kwam met kletterend geraas op den steenen vloer van de binnenplaats terecht. Onmiddellijk daarop weerklonken een aantal verwenschingen vanuit het wachtlokaal. Er werd alarm geslagen.

Sondes wierp een snellen blik in de richting van de wakker geschrokken soldaten en greep met één hand naar het touw.

Er was geen touw.

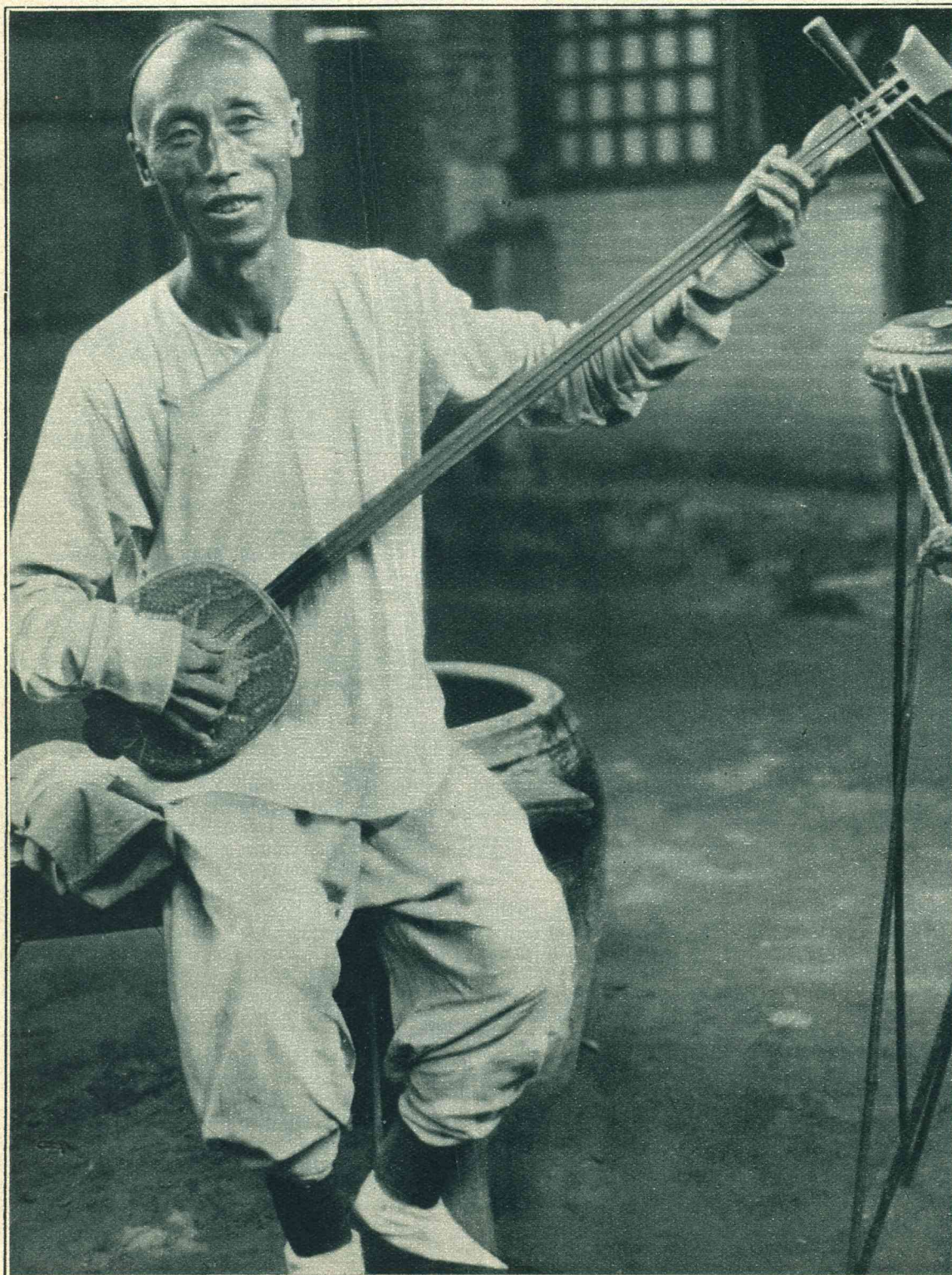
Vlug wendde hij het hoofd om; hij zocht naar het groene licht van zijn horloge. Het was thans boven zijn hoofd en scheen snel omhoog te worden getrokken. Steeds sneller ging het naar boven, totdat het weldra over den rand van het dak was verdwenen.

Ralph Felton had zijn karakter eer aangedaan. Bij het eerste alarm had hij gemeend, zichzelf ten koste van alles te moeten dekken. Hij had zich zelf in veiligheid gesteld en zijn bevrijder aan den dood overgeleverd.

Het was zelfs ook nog mogelijk, dat het vallen van de dakpan niet eens aan een ongeluk moest worden toegeschreven, doch dat deze met opzet was neergeworpen om de wacht te alarmeeren. Felton was heel goed in staat, zijn vijand op die wijze uit den weg te ruimen, zelfs al had die vijand zijn leven op het spel gezet om hem te redden.

XIX. DE BREUK

Of het nu bij ongeluk of met opzet was geschied, Martin Sondes bevond zich in een hopeloze positie. Er bestond in het geheel geen kans, dat hij langs de rechte muren van de binnenplaats naar boven kon komen, en de soldaten traden reeds naar buiten. Zij begrepen nog niet volkomen, wat er eigenlijk was gebeurd, aangezien zij te veel van streek waren door het feit, dat hun geweren

Chineesche gitaarspeler.

Chineesche Nieuwjaarsbegroeting.

waren verdwenen. Luidkeels vroegen zij den schildwacht om uitleg. Doch er zou slechts één kort oogenblik noodig zijn om hen te doen inzien, wat er in werkelijkheid had plaats gevonden.

Martin overzag in een flits den toestand, en zooals hij daar stond, met zijn rug tegen den muur, moest er onmiddellijk worden gehandeld. Hij wist, dat hij zich in gevaar bevond, en hoewel hij geen angst kende, besepte hij, dat veel vernuft en moed noodig zou zijn om uit deze benarde omstandigheden weg te komen.

Hij bleef stilstaan en zag hoe de wacht uit het lokaal de binnenplaats kwam opgerend. Toen bewoog hij zich in de richting van het wachtlokaal.

Het was, zoo meende hij, zijn eenigste kans, om iets te kunnen bereiken.

Hij sloop naar de deur, doch toen verliet hem zijn goed gesternte. Na drie passen botste hij tegen een opgewonden soldaat aan. Deze riep uit :

„Iemand hier ! Wie ben je ? Ben jij het, Alonzo?”

Sondes' vuist schoot uit naar de maagstreek, doch helaas miste de stoot gedeeltelijk en raakte hij tusschen de ribben. De man gilte van angst en pijn. En hoewel Martin's volgende vuistslag op de kaak afdoende was, had het geschreeuw toch reeds de aandacht getrokken. De anderen kwamen toegesneld.

Sondes verspilde geen tijd. Hij sprong het lokaal binnen en sloeg de vermolmdde deur achter zich dicht. Toen deed hij een grooten sprong in de richting van een andere deur in het vertrek. Deze was gesloten. De sleutels ! Misschien paste er een op. Doch — ze waren niet in zijn bezit. Hij had een groote fout begaan. De opwinding, waaraan Felton ten prooi was, had hem alle aandacht

aan dien kerel doen besteden, en zodoende had hij vergeten den sleutelbos weer uit het slot te halen. Nu zaten ze in het sleutelgat van celdeur no. 3. Hij vroeg zich af of hij het slot zou kunnen doen openspringen met een schot van zijn revolver. Doch het geluid hiervan zou het geheele gebouw in opschudding brengen, het geheele garnizoen, misschien wel de geheele stad. Dit zou weer ten gevolge hebben, dat Felton's vlucht zou mislukken, want dan zou hij spoedig zijn gegrepen. De gedachte aan Jennifer weerhield Martin van deze daad. Zou hij probeeren de wacht met zijn revolver bedoord te houden en haar op die manier dwingen, hem te laten gaan ? Hij wende zich weer om. Zijn toestand was penibel genoeg om tot zoo'n wanhopige daad over te gaan.

Een uitroep weerklonk door het venster en Martin greep naar zijn revolver.

„Neen, mijnheer,” gebood een scherpe stem. „Handen omhoog ! Snel die revolver los. Omhoog ! Vooruit ! Nog één beweging, mijnheer, en u is een kind des doods.”

Een soldaat leunde op de vensterbank en hanteerde een groot, monsterachtig pistool, dat volgens Martin reeds jaren en jaren oud moest zijn. Doch uit den blik van den soldaat meende hij te moeten opmaken, dat het hem ernst was ; zelfs dit oude wapen moest in staat zijn, iemand het levenslicht uit te blazen. Hij hief zijn handen op en bleef met den rug tegen den wand staan.

Twee mannen traden nu naar binnen en namen hem zijn wapens af, terwijl zij hem bovendien een paar handboeien om de polsen deden. De soldaten waren best gehumeurd, nu ze hun mannetje te pakken hadden. Doch onder die zuidelijke onver-

schilligheid was een bijna onmenselijke wreedheid verborgen, een wreedheid, die zij in een daad zouden omzetten, zoodra hun woede maar in het minst zou worden opgewekt. Martin kende die natuur maar al te goed. Hij moest trachten van zijn toestand te maken, wat er van te maken viel. Toen een van de mannen tot hem zei : „U hebt vannacht niet veel geluk gehad, mijnheer,” antwoordde hij in volle berusting :

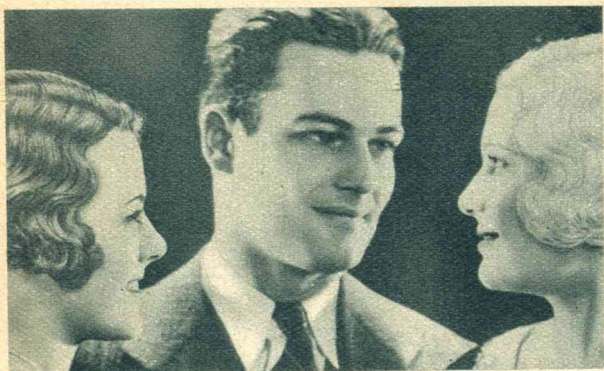
„Dat is het risico van een onderneming, evenals in den oorlog.”

Deze opmerking beviel den soldaten. Zij glimlachten hem vriendelijk toe. Het was hun aangenaam, dat hun gevangene zich in het aangezicht van den dood als een waar „cavaliero” gedroeg.

Een van de mannen ging weer naar buiten en keerde weldra terug met den gevangen soldaat, die van zijn touwen en prop werd bevrijd. De soldaat, die door Sondes was neergeslagen, was eveneens, wankelend en duizelig, binnengetroden. Ondanks alles was deze aan een groote woede ten prooi. Hij drong er maar steeds op aan, dat hem zou worden toegestaan den gevangene met een mes af te maken. De schildwacht protesteerde hiertegen, doch alleen, omdat hij meende zelf dit werk te moeten opknappen. Hij was, zoo beweerde hij, de man, die als de wreker moest optreden. Ten slotte was hij in zijn eer als soldaat beledigd, daar hij was overvallen, terwijl hij zijn plicht uitoefende.

De twee mannen voerden hierover een twistgesprek. De drie overigen lieten van tijd tot tijd eveneens hun meening hooren, waaruit bleek, dat de opvattingen verdeeld waren. Er werd geen rekening gehouden met de gevoelens van den gevangene.

(Wordt voortgezet)

TWEE BLONDINES

hadden een oogje op hem, maar

de een had donker geworden kleurloos haar, terwijl het haar van de andere een prachtige lichte, natuurlijke goudglans had — dank zij NURBLOND. Met de laatste trouwde hij natuurlijk, haar haar was immers zooveel mooier dan van de andere jongedame. Hoe jammer, dat deze eerste NURBLOND nog niet kende. Dan zou ze ook de ervaring hebben opgedaan, dat NURBLOND donker geworden kleurloos haar in zeer korten tijd den wondervollen lichte goudglans teruggeeft. NURBLOND is de eenige shampoo, speciaal bestemd voor de instandhouding van de fijne en zoo gevoelige structuur van blond haar. Het voorkomt niet alleen het donker worden, doch geeft ook reeds donker of kleurloos geworden blond haar de mooie lichte kleur der meisjesjaren terug. Het bevat geen kleurmiddel, geen henna, geen schadelijk bleekmiddel, en ook geen soda. Behandel Uw zoo kostbaar blond haar alleen met NURBLOND. Overal verkrijgbaar. Imp. Firma B. Meindersma, Den Haag — Amsterdam Sneek.

E.N.S.A.I.D. INSTITUUT

TOLSTEEGSINGEL 54 - UTRECHT

Mevr. M. Hendriksen-Knapen

Directrice

500

Op 1 September j.l. werd te Utrecht de 500e school geopend

500

Thuis leeren knippen, naaien en stofversieren

kan elke dame en meisje. Onze lessen worden gegeven schriftelijk, per radio over Huizen Maandagmiddag 3.15 en Donderdagavond 6.45 uur en op onze 500 scholen in Nederland, België en Nederlandsch-Indië. Reeds ruim 128.000 cursisten volgden dezen cursus. Waarom u nog niet? Eenig in Nederland, de gemakkelijkste methode

zonder teekenen of rekenen.

DAMES en MEISJES, die verhinderd mochten zijn onze Cursussen te volgen, ontvangen na toezending van onderstaanden bon met 25 cent aan postzegels, een mooi boek en een gratis apparaat als extra reclame om thuis alle kleedingstukken te leeren maken en vermaken.

JUBILEUMBON

Aan
Modevakschool E.N.S.A.I.D.
Tolsteegsingel 54 - Utrecht

Naam

Plaats

BOOM's Laxeerpillen

verdrijven overtollig gal en slijm en bevorderen en regelen een goeden stoelgang. Alleen echt zoo de verpakking is voorzien van bijstaand fabrieksmerk. Verkrijgbaar in Apotheken en Drogistwinkels à 30 en 55 cents per doosje.

MOEDERS,

U HEBT HET IN DE HAND

om Uw kinderen met gezonde voeten en stevige rechte beenen door het leven te laten gaan. Hoe belangrijk dit is weten allen, die in hun jeugd op gewoon-meestal verkeerd-schoeisel liepen.

Preventor schoenen voorkomen het doorzakken van de jonge, teere voeten.

Preventor schoenen houden die voeten en beenen in den juiste stand en bevorderen een gezonde ontwikkeling.

Het model, het oersterke materiaal en de wetenschappelijke constructie maken Preventor schoenen tot

het eenige merk, dat goed genoeg is voor Uw kind....

Pas dus op voor namaak!

Preventor

DE JUISTE SCHOEN VOOR GROEIENDE VOETEN

N.V. WOTANA SCHOENFABRIEK, NIJMEGEN

Preventor schoenen zijn verkrijgbaar bij:

N.V. Oudkerks Schoenhandel, Kinkerstraat 307-309
Firma v. Dekkens, Schoenhandel,
Commelinstraat 72 en Tsaar Peterstr. 9
Firma A. Vos, Haarlemmerdijk 182
Firma J. Bos, Landbouwstraat 55
Firma A. Piller, Javastraat 17

Firma A. H. Os, Witte de Withstraat 68
Firma A. Wiegel, Middenweg
Firma P. v. d. Hulst, Jacob van Lennepstraat 30
Firma J. G. Peeters, Maasstraat 69
Firma A. de Lange, Utrechtschestraat 127

De belangrijkheid van het zout—

Gezondheid

Zoolang de wereld bestaat is het zout onmisbaar geweest voor de gezondheid. Men gebruikt het dagelijks in zijn voedsel. Wanneer U zout koopt, kies dan het beste: Cerebos zout, zuiver—droog en het loopt gemakkelijk uit de strooier-bus.

Cerebos Zout

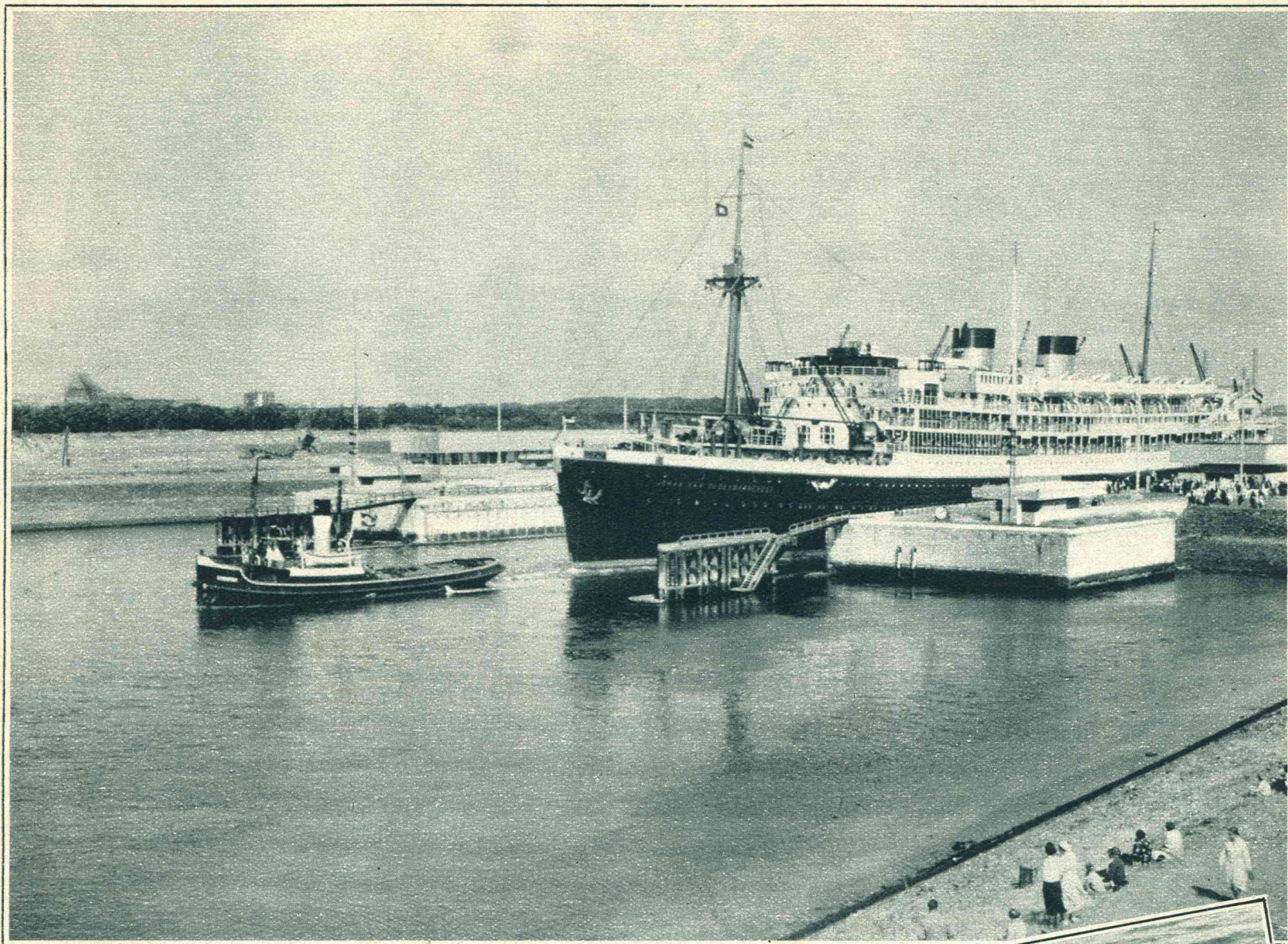
Verkrijgbaar bij alle kruideniers en comestibles zaken in kleine, middel en grote bussen, ook in sierlijke zoutstrooiers voor tafelgebruik.

INDIEN GIJ
WILT VERKOOPEN
DAN MOET UW
ARTIKEL BEKEND
ZIJN.

*

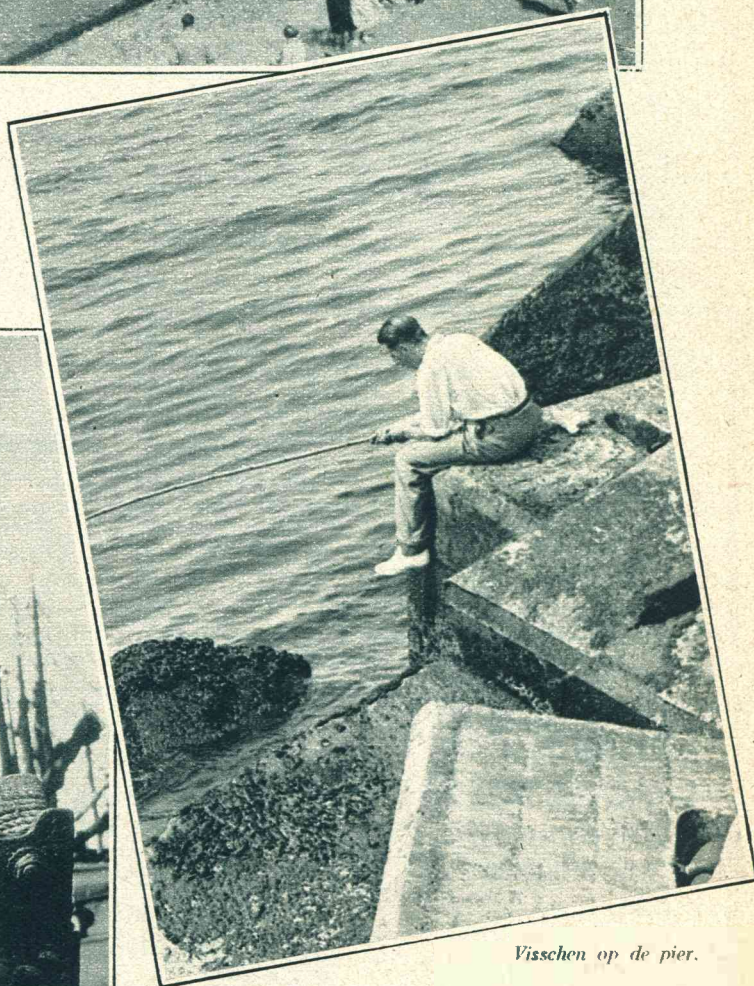
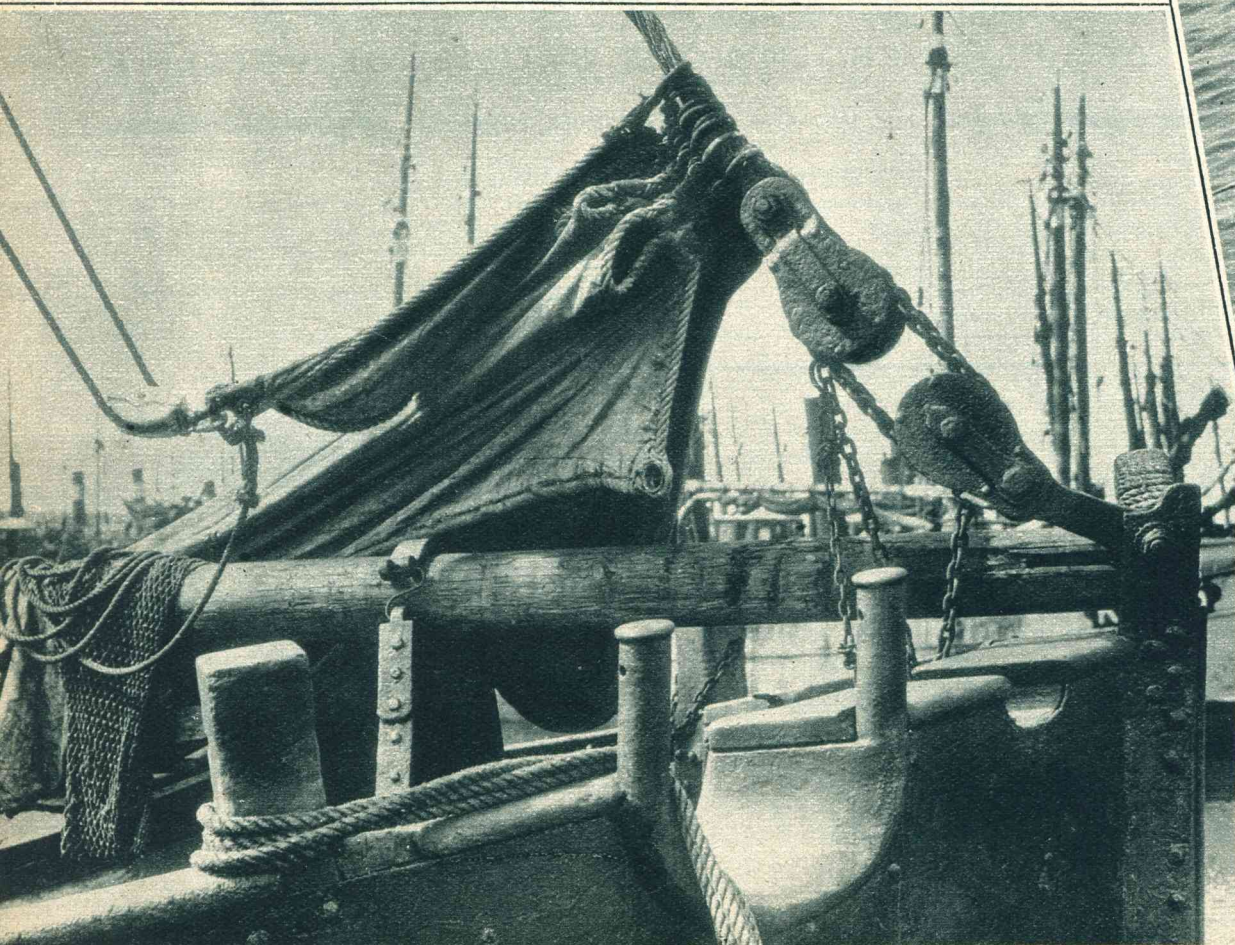
HET MIDDEL
OM BEKEND TE
WORDEN EN TE
BLIJVEN IS
ADVERTEEREN

DRIE BEELDEN VAN IJMUIDEN

*De Johan van
Oldenbarnevelt
passeert de sluisen.*

Visschen op de pier.

*Slechte tijden :
de opgelegde tramler.*

U koopt 'n lamp om haar licht vraagt dus niet in de eerste plaats, wat een LAMP, maar wat het LICHT kost.

Als U een lamp koopt, is het om licht te hebben: U koopt verlichting en de kosten van het licht zijn de hoofdzak, niet de kosten van de lamp, omdat gemiddeld de kosten van het stroomverbruik van een gloeilamp tijdens den levensduur 10 à 20 maal den aanschaffingsprijs van de lamp bedragen. Denkt niet, dat U bespaart, wanneer U een zoogenaamd goedkope lamp koopt, want meestal geven goedkope lampen duur licht. Besef U wel eens, dat het U f 10.- tot f 20.- per lamp kan schelen, wanneer U uit verkeerd begrepen zuinigheid een zoogenaamd goedkope lamp, inplaats van een stroombesparende Philips lamp koopt, die wellicht enkele dubbeltjes duurder is?

De ware economie van een lamp schuilt niet in haar aanschaffingsprijs, maar in haar rendement. Als U de zuinigheid de wijsheid wilt laten bedriegen, koopt dan duur licht van goedkope lampen, koopt dan lampen, die soms 60 % minder licht geven dan een gelijksoortige Philips lamp.

Een zoogenaamd goedkope lamp brengt gedurende haar geheelen levensduur een zuivere geldverspilling mede, die in vergelijking met een kwaliteitslamp als de Philips lamp voor

woningen, winkels, café's en restaurants, hotels, kantoren, werkplaatsen en fabrieken, jaarlijks in de tientallen, honderdtallen en duizenden guldens loopt.

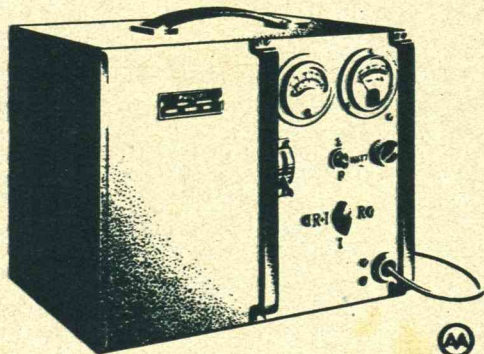
Dat dit geen ijdele praatjes zijn, bewijst nog dagelijks het hier afgebeelde apparaat, de transportabele Photometer. Dit apparaat geeft op vergelijkende wijze het stroomverbruik, de lichthoeveelheid en de kleur van het licht van twee soorten lampen aan.

Dit toestel heeft reeds aan vele consumenten, aangelokt door het schijnbare voordeel van goedkope gloeilampen, onschatbare diensten bewezen. Wij hebben hierdoor aangetoond, dat zij door kwaliteitslampen te koopen jaarlijks groote bedragen konden besparen.

Wij zijn bereid, iederen consument die minstens 100 lampen per jaar gebruikt, zelf metingen met dit toestel te laten verrichten, waarbij hem met één oogopslag zal worden aangetoond, welke enorme voordeelen het gebruik van Philips lampen oplevert.

De vergelijkende metingen kunnen verricht worden in zijn eigen woning of bedrijf met Philips lampen en zoogenaamd goedkope lampen, beide uit zijn eigen voorraad, als waarborg voor een neutrale vergelijking.

PHILIPS lampen besparen méér op Uw stroomrekening dan haar aanschaffingsprijs bedraagt

COUPON:

Aan de N.V. Philips' Gloeilampenfabrieken
Verkoopafdeling Nederland en Koloniën
EINDHOVEN

Verzoek:

mij Uwe brochure over een doelmatige en economische verlichting: „Licht en Uwe woning“ gratis en franco te doen toekomen

bij mij als verbruiker van minstens honderd lampen per jaar, een lichtmeting te doen verrichten

(Doorstijpen wat niet verlangd wordt.)

97

Naam:

Adres:

VAN RIJN'S
Utrecht
De Beste **MOSTERD**

100 Sigaren à f 6.-

(10 cts. kwaliteit) midden-groot penaalmodel in fijne Sumatra of Vorstenlanden, rechtstreeks van de fabriek. Engelschestee 12, A'dam. Voor het afhalen van sigaren geopend van 8 tot 6 uur. Franco door geheel Nederland.
S. Vigeveno - Amsterdam
Engelschestee 12 - Telefoon 47327

Bestrijdt

de vijanden
onzer gezondheid, in het bijzonder
verkoudheden
en zoovele daardoor ontstane pijnen.
Uw beste wapen is Aspirin-Tabletten.

ASPIRIN eenig op de wereld
Let op den oranjeband. Prijs 75 cts.

EN ZIJN VROUW